

Yasin'in Kalemi Yayınları

Yedilik

Bir kitap, yedi bilimkurgu öykü

Yasin Yıldız

YEDİLİK

Bir kitap, yedi bilimkurgu öykü

Yasin'in Kalemi Yayınları
yasininkalemi.blog

YEDİLİK

Yasin Yıldız

“Bir kitap, yedi bilimkurgu öykü”

Yasin'in Kalemı Yayınları – 3

Yayın Sorumlusu: *Yasin Yıldız*

Dizi Editörü: *Yasin Yıldız*

Yayıma Hazırlayan: *Yasin Yıldız*

Düzeltili: *Yasin Yıldız*

Kapak Tasarımı: *Yasin Yıldız*

Kapak İllüstrasyonu: *Yasin Yıldız*

Sayfa Düzeni ve Yayıma Hazırlık: *Yasin Yıldız*

Nisan 2019, Adıyaman

© Yasin Yıldız, 2018

Bu eserin tüm hakları Yasin Yıldız'a aittir.
Yazarın yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yasin'in Kalemı Yayınları

Web: <https://yasininkalemi.blog>

E-posta: dryasinyildiz@gmail.com

Twitter: <https://twitter.com/dryasinyildiz>

Facebook: <https://www.facebook.com/dryasinyildiz>

Yazar Hakkında

Yasin YILDIZ

Eskişehir doğumludur. Eskişehir, Düzce, İstanbul, Yalova ve Hakkari illerinin ardından şimdilerde Adıyaman ili sınırları içerisinde yaşam serüvenine devam etmektedir.

Mesleği hekimlik olsa da, polisiye ve bilimkurguya dair külliyatın içerisinde kaybolmaya hevesli, henüz yolun başında olan bir Asimov hayranı olup hemen her konuda ama daha çok bilimkurgu türünde öyküler yazmakla meşguldür.

Öykülerini <https://yasininkalemi.blog> adresine parkeder, hergün tozlarını alır ve gelen geçen herkese onları gösterip beğendirmeye çabalar.

İÇİNDEKİLER

---

1. Ademoğlu **1**
2. Algaç Bakıcısı **19**
3. Başlangıç **29**
4. Bay Y **35**
5. Fırsat **43**
6. Frekans **48**
7. Hayal Taksi **62**

1. ADEMOĞLU

---

*Bu öyküm,
Aylık Öykü Seçkisi'nin 118.ci sayısında yayımlanmıştır.*

Birdenbire komuta kontrol odasını aydınlatan beyaz ışıklar kırmızıya döndü. Odadaki sessizliği yırtan koşar adımlar, giderek artan bir telaşla odanın tam ortasındaki koltuğa yaklaştı ve durdu. İki topuğun birbirine çarptıkları belli oluyordu. Koltuk yüz seksen derece geriye döndüğünde karşısındaki mavi üniformalı adam da daha bir dik durmaya gayret etti. Sağ elini sol omzundaki parlak sarı renkteki apoletine değdiren adam, sert bir tavır takınarak konuştu: “Komutan Entubee, sınırda bir Kod A5 durumu var.”

Koltuktaki ihtiyar, karşısındaki adama baktı. Sol omzundaki apoletin rengi, onun bir çavuş olduğunu belirtiyordu. İhtiyar koltuğundaki rahat pozisyonunu bozmamaya gayret ederek yanıtladı: “Emin miyiz Çavuş Ambuu? Durumu doğrulattınız mı? On yıllardır yeni bir Kod A5 durumu olmamıştı. İhlâl ha? Sınır ihlâli?”

Çavuşun yüzündeki sert tavır değişmemişti. Büyük bir kararlılıkla bunu sürdürdü: “Evet efendim. Yüzey tarayıcılarından ve askı sonarlarından gelen veriler birbirini teyit ediyor!”

Komutan Entubee sonunda yerinden doğruldu, koltuğunu sağ yanına çevirerek ayağa kalktı. Yirmi üç milim boyundaki bu adam, nereden baksan yüz elli yaşında vardı. Çenesine dek uzanan bembeyaz sakallarının gizleyemediği yüzündeki çizgiler, onun bu yaşını açıkça ele veriyordu. Komutan Entubee, ellerini belinde kavuşturdu ve yavaş adımlarla kontrol paneline yaklaştı. Hemen önündeki koltukta oturan gencin omzuna elini koydu ve “Alan haritasını ekrana yansıt,” dedi. Panelci er, derhâl kendisine emredileni yapmak üzere birkaç tuşa dokundu ve paneldeki ekranda bir harita belirdi. Evet, Çavuş Ambuu haklıydı. Harita üzerindeki kırmızı küçük benek, bir ihlâl hali yaşandığını gösteriyordu ve bu benek, her geçen saniye 'Mahrem Yuva'ya daha da yaklaşıyordu! Demek yüzeyin sakinleri olan o dev adamlar bir kez daha buna cüret etmişti. Yapılacak şey belliydi. Komutan Entubee sağ elini havaya kaldırarak bağırdı: “Defee'yi hazırlayın!”

***

Bu gece dolunay vardı ama kabarık gri bulutlar, onun o eşsiz güzelliğini yeryüzüne göstermesine mâni oluyordu. Kıyı

Deniz sakindi, pürüzsüz yüzeyi ufka dek uzanıyordu. Hava ılıktı ama sandaldaki iki adam yine de titriyordu. Kızıl saçları ensesinin hemen üzerinde sonlanan hafif tıknaz adam, diğerini dürterek: “Salih, ben korkuyorum oğlum ya. Geri dönsek mi, ne dersin?” diye seslendi. Diğerini hiddetle yanıtladı: “Saçmalama Murteza! Buraya kadar geldik, buradan geri dönüş yok!”

“Dedenin dedesinin dedesinin dedesinden kalma bir hikayeye inanarak nerelere geldik! Ben de onu diyorum ya sana. Ben korkuyorum, Allah muhafaza bir alabora olsak kim duyar bizi gecenin bu vaktinde? Kim gelir de kurtarır bizi?”

“Ben korkmuyorum, geri de dönmem! Hem, korkacak hiçbir şey yok. Güzelce gideceğiz, o mihenk kayasını bulacağız. Hemen dalıp çıkacağız. O define bizim olacak anlasana. Hayatımız kurtulacak!”

Murteza ona yanıt vermedi. Sandalın tabanına doğru iyice çömeldi, iki eliyle sol yanındaki tahta çıkıntıya tutunarak gözlerini denizin karanlık sularına daldırdı. Karanlıklar içerisinde suları usul usul yarararak ilerlediler. Ne kadar gitmişlerdi Murteza hatırlamıyordu, Salih'in apansız ayağa kalkmasıyla irkildi. O denli hızla ayaklanmıştı ki sandal denizin ipeksi suları üzerine bir sağa bir sola yatmaya

başlamıştı. “N'apıyorsun be gerizekalı. Zaten midem ağzımda, bak çıkartıveririm buraya,” diye çıkıştı Murteza ondan daha büyükçe gösteren Salih'e.

Salih bir anda Murteza'ya dönerek kaşlarını çattı. O karanlıkta bunu Murteza göremedi ama gözlerindeki ışıltı, gecenin bu karanlığında dahi seçilebilirdi. Salih eliyle ileriye işaret ederek: ”Kes be! Şuna bak şuna, mihenk kayası orada! Bak işte tam orada!”

Murteza o yöne başını çevirdi. Gözlerini kısarak Salih'in gösterdiği şeyi seçmeye çalıştı. Evet, biraz ileride bir karaltı göze çarpıyordu. Elini alnına koyarak yüzünü sıvazladı ve “Ne malum bunun o kaya olduğu? Önceden gördün mü ki?” diye sordu.

“Peki sen yol boyunca başka bir kaya gördün mü?”

“Yok, görmedim.”

“Hikayede bahsedilen tek kaya var, o da bu olmalı oğlum!”

Oraya varana kadar başka bir şey konuşmadılar. Sandalın küreklerine dört koldan asılarak hızlı hızlı çektiler, suları daha bir hevesle yardılar ve sancak tarafından kayaya yanaştılar. Kayaya varınca Salih çevik bir hareketle sandaldan sıçradı ve kayaya çıktı. Elindeki ipi bağlayabileceği bir şeyler

ararcasına etrafına bakıdı ama bu zifiri karanlıkta etrafı seçmek pek kolay olmuyordu. Murteza oturduğu yerden seslendi: “Bulamadın mı bir yer? Bağlasana artık şu ipi. Bir an evvel işimizi bitirip gitmek istiyorum buradan.”

Salih yanıtladı onu. Ama Murteza ne kadar sakindiyse, Salih o kadar çok bağıyordu: “İki ayağımı bir pabuca sokma benim! Sanki hergün geldiğim yer. Önümü zor görüyorum. Küreğin tekini versene oradan.”

“N'apacaksın küreği?”

“Ver sen ver.”

Murteza gönülsüzce küreklerden birini uzattı. Salih ise alır almaz onu diziyle iki parçaya ayırdı! Artık Murteza da bağıyordu: “N'aptın ulan sen? Nasıl geri döneceğiz şimdi?”

“Çok konuşma havuç kafa. Üç kürek de işimizi görür. Ama sandal olmazsa hiç dönemeyiz, bunu o kalın kafan almıyor mu?”

“Of, tamam tamam. Hadi bak işine.”

“İzin versen bakacağım ama...” Sözünü bitirmedi Salih. En azından Murteza öyle sanıyordu ama Salih içinden söylene söylene elindeki kürek parçalarından birini kayadaki bir yarığa soktu. Yerden aldığı bir parça taş ile bunu iyice yere çaktı ve ipi sıkıca buna bağladı. Yerinden doğrulduğunda Murteza ona

bakıyordu: “Aferin ulan Salih, becerikli adamsın ha.”

“Yılışma hiç. Az evvel hiç öyle demiyordun ama. Neyse, hadi işimize bakalım. Çok vakit yitirdik.”

Tam bu sırada ikisi de duydukları ses ile irkildiler. Sanki bir şey suya batıp çıkmıştı. Murteza yine sandalın dibine doğru küçüldü: “S-sen de duydun mu?”

“Balıktır oğlum, burada balık olur.”

“Y-ya değilse? Hikayede ne diyordu unuttun mu Salih?”

“Unutur muyum hiç? Define diyordu, altın diyordu, gümüş diyordu, mücevher diyordu!”

“Onu demiyorum ulan, o şeylerden de bahsetmiyor muydu?”

“O şey ne Murteza?”

“D-deniz kızı işte, anlasana Salih!”

“Yahu yok öyle bir şey, onlar sadece hikayelerde olur.”

“Bu define de hikayede değil miydi ulan? Ona inanıyorsun ama!”

Salih gülmeye başladı ve “Defineye inanılmaz mı hiç oğlum?” dedi ve bir yandan elleriyle havada hayali bir daire çizerek konuşmasını sürdürdü: “Deniz kızlarının üzerleri çıplak oluyormuş, fena mı işte, hem görmüş oluruz.”

“Bu halde bile hınzırlık peşindesin ya, sana hayret

ediyorum Salih Ağabey!”

“Murteza, ah Murteza! Çocukluk arkadaşım olmasan seni yanıma takar mıydım Murteza! Haydi oyalanma, çık şu kayaya.”

Murteza, çocukluğundan beri, sokağa adımını attığı o ilk günlerden beri ağabey bellemişti Salih'i, Kendisinden yalnızca bir yaş büyüktü Salih, bir yıl bile yoktu arada, aylar vardı ama kendisinden çok daha olgundu Salih. Sokaktaki akıl hocası o olmuştu. Yalnız sokakta değil elbet; okulda, oyunda ve de iş yerinde. Göbekleri bağlıydı sanki, hayatın hemen her anında bir arada olmuşlardı hep. Okulda aynı sırayı paylaşmışlar, mahallede aynı ağaca dalmışlar, aynı kıza aşık olmuşlar ve tersanedeki aynı atölyede paslanmışlardı. Yedikleri içtikleri ayrı gitmemiştir bu güne dek. Salih onu birçok tehlikeden kurtarmış, kaç kere dayak yemeye ramak kalmışken çekip almıştı. Sözünden çıkmazdı Salih'in, hem de hiç! Bu kez de öyle olacaktı ve oldu da. Küçük ve tedbirli adımlarla sandaldan atladı Murteza.

İki adam da kayalığın üzerindeydi artık. Bu iki acemi defineci, esrareniz bir hikayenin, hatta daha çok bir masalın peşine takılmışlar ve şimdi, gecenin bu dilsiz vaktinde, bu kör karanlıklar içerisinde, kocaman bir denizin açıklarındaki bu

koca kayalığın üzerine tünemişlerdi. Neyse ki Salih yaman adamdı, en azından Murteza'nın gözünde öyleydi. Bir planı vardı elbet, hep öyle olmuştu.

“Haydi gel, kayalığa bir bakınalım önce,” dedi Salih, usulca yürümeye başlayarak. Murteza önce yere doğru bir çömelip kalktı, ardından da hiç itiraz etmeden Salih'in peşine takılıverdi. “N'aptın sen az evvel öyle?” diye sordu Salih. “Hiç,” dedi turuncu saçlı adam. Salih üsteledi: “Oğlum gördüm ya, yerden ne aldın sen?” Murteza elindeki kürek parçasını belli belirsiz göstererek “N'olur n'olmaz be ağabey, bulunsun dedim,” diye açıkladı. Yanıt vermedi Salih, hafifçe gülümsedi. İki adamın gölgeleri, gecenin karanlığında kayalığın üzerine düşe düşe, peş peşe, ağır ağır ilerledi.

Kıyı Deniz büyüktü, ama bu kaya da epeyce bir büyüktü. Etrafından dolaşmaya karar vermişlerdi ilkin. Ama git gir bitmiyordu bu kara parçası. Üzerine çıktıklarında o kadar da büyükçe durmuyordu ama işte, yürüyorlardı ama yine de sonu gelmiyordu yolun. Bir süre sonra yolun sola doğru kıvrıldığı oldu, onlar da kıvrıldı. Yol aşağıya eğildi, onlar da eğildi. Yol, onları karanlıklara doğru aldı götürdü. Bir süre sonra yol daha da aşağıya eğildi, eğildi ve sulara kavuştu.

“Sonunda,” dedi Salih. “Sonunda kayanın diğer tarafına

vardık. Ben Şu kıyıya bir bakıp geleyim, sen burada bekle.”

“N-nasıl bekle? Tek başıma hayatta beklemem,” diyordu ki Murteza arkadaşının çoktan onu yalnız bıraktığını farkettil. Aralarında Őimdiden on-on iki adım fark vardı, çok hızlı hareket etmişti Salih. Neticeye ulaşmak için acele ettiği her halinden belliydi. Ama çok açılmadan hemen geri geldi ve Murteza'ya dönerek: “Şarkı mı mırıldanıyorsun? dedi.”

“Ne Şarkısı ulan? Altıma edeceğim burada!”

“E o neydi o zaman?”

“N-ne neydi oğlum? Korkutma beni!”

Yere çömeldi Salih, Murteza da peşinden. İki adam da, gölgeleri de küçücüküdüler Şimdi. “Tam kıyıya varmıŐtum ki bir ses duydum, biri Şarkı söylüyordu. Sen sandım ben de,” dedi Salih.

“Ne Şarkısı Salih Ağabey? Ben Şarkı falan söylemedim.”

“Hem, doğru ya. İnce bir sestir bu. Sen olamazsın hakikaten,” dedi Salih saçlarını kaşıyarak ve ekledi: “Evet bak, bu, bu bir kadın sesiydi!”

Murteza çömelmeyi bırakıp yere oturdu. Ellerini dizlerinin üzerine koydu, başını öne eğdi. Ona bir süre sessizce bakan Salih dayanamadı ve sordu: “Murteza, ağlıyor musun

sen?”

Yanıt gelmedi. Az durarak Murteza hıçkırıklara boğuldu ve elleriyle yüzünü kapattı. Salih çevik bir hareketle bir elini Murteza'nın omzuna koydu, diğer ile onun kapalı yüzünü açtı.

“Bak, beni dinle. Öyle şeyler gerçek hayatta olmazlar, yoktur öyle şeyler. Diyelim ki varlar, o zaman da karşılarında beni bulurlar! Ne bana, ne sana, ne de hayalime bir şey olmasına izin vermem!”

Bu son kısmı bağırarak söylemişti Salih. Bir hışımla doğruldu ve tekrar kıyıya doğru yöneldi. Emin adımlarla karanlıkta kayboldu.

***

Köprünün puslu havasına tezat, etrafını parlak ışığı ile aydınlatmaya çalışan seyrüsefer ekranının önünde duran ve ekrandaki her türden işaret ve yazıyı pür dikkat incelemekte olan Çavuş Ambuu, kontrol panelinin hemen sağ tarafındaki yarıktan fırlayan ince kağıt şeridini çevik bir hareketle yırtarak eline aldı. Koyu kahverengi iri gözlerinin önüne iyice yakınlaştırıp hızla soldan sağa hareket ettirdiği şeridi çarçabuk okudu ve koşarak merdivenlerden çıktı. Köprü üzerindeki asma

kata çıktığında büyük bir kararlılıkla ve her halinden belli olan telaşla yine topuklarını birbirine çarptırarak konuşmaya başladı: “Komutan Entubee, gözlem erlerinden yeni bir rapor aldık. Düşmanı halen yakın takip ediyoruz.”

“Güzel, hareketimizi bir gözden geçirelim. Seni dinliyorum Çavuş.”

“Sınır ihlalinde bulunan düşman aracı, kuzeybatı kıyısına demirledi. Gemide bulunan iki Ademoğlu, bir süre sonra kayaçlara çıktılar ve keşfe başladılar. Bir süre onları, onlara farketirmeden takip ettik. Ardından şu anda bulunduğumuz yerde mevzilendik ve yeni emirlerinizi bekliyoruz.”

“Peki şu anki pozisyonumuz nedir?”

“Şu anda mihenk kayaçlarının güneybatı kıyısına yakın seyrediyoruz efendim.”

“Kıyıya çıkıp burada pozisyon alacağız. Daha önceden de hep yaptığımız gibi evlat, sonopatik dalgaların yayınına başlayın! Onları burada durduracağız, tek bir Ademoğlu dahi Mahrem Yuva'ya yanaşamayacak!”

“Emredersiniz Komutan!”

Geldiği gibi koşarak asma katı terkeden Çavuş Ambuu, büyük adımlarla merdivenleri hızla indi ve köprüdeki erlerin yanında

durdu. Boynunun her iki yanındaki damarları belli edercesine bağırdı: “Derhal harekete geçiyoruz. Kıyıya çıkılacak ve sonopatik yayına başlanacak! Haydi, abuk olun!”

Bu emir üzerine kumanda panelinin başında bulunan iki er, önlerindeki tuşlara bastılar ve koltuklarının yanlarındaki kolları çekip ittiler. Önce biraz şiddetli olarak hissedilen sarsıntı giderek hafifledi ve sonunda durdu. Defee şimdi kıyıdaıdı ve şarkısına başlayabilirdi. Erlerden biri kırmızı bir tuşa bastı ve tuşun rengi yeşile döndü, Defee ciğerlerini şişirdi ve vokal telleri titreşti. Gecenin sessizliği, onun güzel sesi ile sona erdi:

Gel bana sen

Beni sarmala hemen

Ne var beni sevsen?

Hemen bana gelsen...

***

Salih kıyıya tekrar ulaştı. Denizin suları karanlık ve sakindi. Ortalıkta denizin kıyıya vuran dalgaları dışında hiç ses seda yoktu. “Heyecandan olmayan sesler duyuyorum galiba,” diyerek homurdandı. O da biraz korkuyordu ama bundan çok

daha fazlaca kararlıydı. Korkmamalıydı, çünkü o defineyi çok istiyordu. Korkmamalıydı çünkü Murteza'yı başka türlü burada tutamazdı. Korksa bile, bunu hiç kimselere belli etmemeliydi, hele de çocukluk arkadaşına, hele de yoldaşına. Bir süre gözlerini kapadı, derin derin soluk alıp verdi, dalgaların sesini dinledi. Dinledi dinlemesine ama, kulağına birden bir başka bir ses daha çalındı! Evet, bir şarkıydı bu! Yine duyuyordu işte, yine olmuştu! Kafasına bir iki tokat indirdi. “Saçmalama Salih, işine bak,” dedi içinden ama bir yandan da yürümeye başladı. İçindeki merak, korkusuna galip geldi, sese doğru gitmeye karar verdi. Daha doğrusu o sese gitmiyordu, ses onu çağırıyordu sanki. Yürüdü, yürüdü ve onu gördü. Bulutları aşıp yere ulaşabilen dolunayın parlak ışıkları, onun pürüzsüz cildinden kendisine yansıyordu! Simsiyah upuzun saçları vardı. Ufak burnunun ve çıkık elmacık kemiklerinin iyice belirginleştirdiği iri gözleri, ışıltıyor, gecenin karanlığını yarararak ona ulaşıyordu. Evet, o karşısındaydı ve o güzel gözleriyle kendisine bakıyordu. Ona yaklaştıkça şarkı daha da güzelleşiyordu. Sözcükler, heceler, harfler... Her biri cennetvari bir tınıyla kafasının içinde yankılanıyordu. Salih kendisini bu sesin büyüünden alamıyor, ona karşı koyamıyordu. Giderek daha da büyüyen adımlarda, adeta havada süzülürcesine ona

doğru yaklaşıyordu. Giderek yaklaştı, yaklaştı ve sonunda aradaki mesafeyi bir kol mesafesine dek indirdi. Karşısındaki bu güzel yüzü szmekten onun belden aşağısını tamamen kaplayan parlak metalik renkteki pullarını ve eni en az iki metreyi bulan dev kuyruğunu farketmedi. Daha az evvel büyük bir cesaretle Murteza'ya nutuklar savuran bu adam, şimdi bu deniz kızının karşısında kekeleyerek konuşuyordu: “Merhaba, b-ben Salih. S-sen kimsin?”

Yanıt gelmedi. Karşısındaki güzellik, sorusunu es geçmiş, tüm işvesi ile şarkısını sürdürüyordu. Salih ise, şarkı hiç bitmesin istiyordu. “Onun kim olduğunun ne önemi var? Yanındayım ya, bu kadarı bile kfi,” diye iç geçirdi ve onun havaya kalkan sağ elini farketmedi.

***

Komutan Entubee rahat koltuğundan kalkıp krye inmişti. Harekatın bu en önemli anını o da kaçırmak istemiyordu şüphesiz. Defee'nin mürettebatı şimdi tam kadro ekran başında, vizrlerden aktarılan görüntüleri izlemekteydi. Karşılarındaki Ademoğlu, büyülenmiş gözlerle onlara bakıyor ve her şeyden habersiz o malum sonu bekliyordu! Komutan

söze girdi: “Çavuş, burada bir Ademoğlu var. Diğeri nerede?”

“Onunla temâsı kaybettik efendim. Defee'nin yayınına sadece o yanıt verdi ve işte şimdi karşımızda.”

“Diğerinin de burada olması gerekirdi çavuş! Hiçbir erkek Ademoğlu, Defee'nin sonopatik yayınına kayıtsız kalamaz. Yoksa, yoksa o bir dişi miydi?”

“Hayır efendim, önceden de size rapor ettiğim gibi o da bir erkek Ademoğluydu. Daha ilk temâsımızda bunu doğrulatmıştık.”

“O halde, nasıl olur?”

Sesi giderek hiddetlenen komutan köprüde bir o yana, bir bu yana volta altmaya başlamıştı. Komutan gidip geldi, köprüdeki tüm bakışlar da onunla birlikte. Bir süre sonra komutan durdu ve çavuşa dönerek: “Yapacak bir şey yok evlat. Madem öyle, bir düşman bir düşmandır. Ne yapacağınızı biliyorsunuz, indirin onu!”

Bu emir üzerine panelin önündeki erlerden biri sol yanındaki kola uzandı ve onu sıkıca kavradı. Çavuşuna baktı, o da komutanına. Komutanın yüzündeki kararlı ifade, her ikisini de ikna etti ve er tüm kuvveti ile kola asıldı. Kontrol koluyla beraber, Defee'nin havaya kalkmış olan kolu da aşağıya indi. Uzun ve parlak tırnaklar, gecenin puslu havasını yarararak

ilerledi. Tam bu sırada, havayı yarararak ilerleyen başka bir şey daha vardı; ucu kırık ama bir o kadar da keskin bir tahta parçası, olanca hızıyla deniz kızının göğsünü deldi ve kalbinin ortasına saplandı! Deniz kızı, Salih ve Murteza ayrı yanlara düştüler.

Deniz kızının şarkısı sustu, tahtanın göğsüne saplandığı yerden dumanlar yükseldi. Köprüdeki ekran karardı, ışıklar birer birer sönmeye başladı. Komutan Entubee öfkeyle haykırdı: “Neler oluyor çavuş?”

“İsabet aldık efendim. Plazmotik güç ünitesi hasarlandı, hızla güç kaybediyoruz. Defee'deki iç basınç düşmeye başladı! Kahretsin, nasıl, ama nasıl olur efendim?”

Komutan, çavuşunun sorusunu yanıtlamadı. Artık iyiden iyiye sarsılmaya başlayan gemide sallanarak usul adımlarla yürüyerek bir koltuğa oturdu. Dirseklerini dizlerine yerleştirdi, çenesini de ellerine. Sakallarını kaşıyarak çavuşa baktı: “Cesaret evlat, cesaret...”

“Anlamadım efendim.”

“Defee'nin sonopatik yayını Ademoğlu'nun duygularına hitap eder ve onlara hükmeder. İhtiras, güç, korku, cinsellik... Bir çok duyguya... Defee, yani deniz kızı ile ilgili Ademoğlu dünyasında anlatılagelen öyküler onlarda merak yaratır. Merak,

kaygı, ihtiras ve dahası korku. Evet korku! Tüm bunlar, onların beyin dalgalarında bizim Defee ile hükmedebileceğimiz frekansları sağlar. Ama bir şey, tek bir şey...”

Gemideki sarsıntı konuşmasına devam etmesine izin vermedi. Her yerden çıkan kıvılcımlar ve dumanlar durumu iyice içinden çıkılmaz bir hale getiriyordu. Basınç iyice düşmüştü ve solunabilir hava neredeyse tümüyle yitirmek üzereydi. Son sarsıntıyla koltuğundan yere yuvarlanan Entubee ağır ağır doğrulmaya çalışırken sözlerini tamamladı: “Cesaret, Ambuu. Cesaret varlığında Defee işe yaramaz,” dedi ve ortalığı kaplayan koyu renki dumanla birlikte komutan da sessizliğe büründü.

Gökyüzündeki bulutlar dağılmış, dolunay tüm ihtişamıyla arz-ı endam etmişti. Kendine gelen Murteza, sürünerek Salih'in yanına geldi ve hafifçe doğrularak onu omuzlarından sarstı: “Salih Ağabey, iyi misin?”

Salih yüzünü ekşiterek olduğu yerden güç bela doğrulmaya çabaladı ama bunu kısmen başarabildi. Murteza'ya yönelerek hafifçe yanıtladı: “İyiyim Murteza Ağabey, iyiyim. Haydi buradan gidelim.”

2. ALGAÇ BAKICISI

---

*Bu öyküm,
Facebook Yerli Bilimkurgu Yükseliyor grubunda ve
gencyazar.com sitesinde yayımlanmıştır.*

Yatağından kalktığında saat çoktan öğleyi geçmişti. Odasının penceresinden baktığında gördüğü karanlık gökyüzü, zaten bozuk olan moralini daha da alt üst etti. “Keşke,” dedi, “Keşke e-kitaplarda bahsedilen mavi gökyüzüne uyanabilseydik,” diye iç geçirdi. Çocukluğuna dair hatırladığı ilk günlerden beri tek uyanabildiği bu karanlık ortamdı. Anlatılanlara göre, gezegenin atmosfer içeriği değiştiğinden bu yana, o mavi gökyüzünü gören olmamıştı. Üstelik, 2647 yılındaki büyük volkanik zincir reaksiyonu sonrasında iyice artan sera gazı etkisi, solunum destek ünitesiz dışarıya çıkmayı imkansız hale getirmişti. Neyse ki Birleşik Dünya Hükümeti tarafından yapılan yatırımlarla, artık göremedikleri güneşten, plazmatik kızılötesi algaçlar sayesinde toplanan ultraviyole ışınlarla halen faydalanabiliyorlardı. Her gökdelenin tepesinde kurulmuş olan bu sistem ile, atmosferin 40.kilometresinin hemen üzerinde yoğunlaşma gösteren güneş rüzgarlarındaki kızılötesi dalga boyu frekansındaki enerji, binaların zemininde yer alan kollektörlere aktarılıyordu. Ardından buradaki konvertörler ile hem elektrik enerjisi elde

ediliyor, hem de füzyon tüpleri çalıştırılıyordu. Füzyon tüpleri sayesinde de yapay fotosentez ünitelerinde üretim yapılabiliyordu. Her gökdelen kendi elektriğini, oksijenini, suyunu ve bitkilerini üretebiliyordu. İnsanlık bu teknolojiyi elde etmeden önce yaşanan kuraklık ve kıtlık, milyarlarca yaşama mal olmuştu. Bunun üzerine başlatılan ve yüzyıllar süren yaşanabilir bir başka gezegen arama çabaları ise sonuçsuz kalmıştı. Büyük umutlarla dış uzayın dört bir yanına gönderilen, sayıları binleri bulan keşif seferlerinin biri bile hedefine ulaşamamıştı. İnsanoğlu, tarihin ilk dönemlerinden beridir içinde taşıdığı ‘Bu evrende yalnız olmadığına dair umudu’ yitireli çok ama çok uzun zaman olmuştu. Bu uçsuz bucaksız evrende yapayalnızdılar ve bu eskinin mavi, şimdininse kül grisi küresinden başka gidebilecekleri bir yerleri yoktu.

Vakit gelmişti. Pencereden uzaklaştı, iş için hazırlanmalıydı artık. Beş senedir algaç bakım timinde çalışıyordu Burak. Her gökdelende, mevcut sistemin bakım ve onarımı için kurulan bu timlerde altışar görevli bulunuyordu. Algaç bakıcısı deniyordu onlara. Önceki gökyüzü projektörel reklam panolarındaki bakım görevine kıyasla daha kolaydı bu iş. Ayakları yere basıyordu en azından, dron botlar ile saatlerce

havada kalmak hiç ona göre değildi. Mikrodalgaya koyduğu besin kapsüllerini hazır olunca alıp sentezörden doldurduğu bir bardak su ile yuttu. Koruyucu kıyafetlerini giydi, yaşam destek ünitesini sırtına taktı. Kaskını da alıp holdeki kapsüle ilerledi. Kabindeki düğmeye basmasıyla bir dakikadan az bir süre içerisinde çatıya ulaştı. Teknoloji iyi bir şeydi ama bu hızlı kat kapsüllerindeki ani ivmelenmeler midelerini bulandırıyor. Bulantısının geçtiğinden emin olunca kaskını taktı ve çatıya çıktı. Kaskındaki ultraledlerin güçlü ışığı karanlığı anca yarabiliyordu. Yerden yükseldikçe daha da artan kül ve toz bulutu yoğunluğu, çatıda çalışmayı bir hayli güçleştiriyordu.

Algaç kontrol panosunun önüne geldi, bilekliğindeki çipi okutarak giriş yaptı. On inçlik ekrandaki verileri inceledi; ölçümler gayet olağan sınırlardaydı. Demek ki beklenen güneş fırtınası gerçekleşmemişti. Dünya üzerindeki bu yeni yaşamın tek kaynağı olan güneş rüzgarları, kimi zaman çok kuvvetli olabiliyor, bu da algaçları bir süreliğinde devre dışı bırakabiliyordu. Bu gibi durumlarda sistem kısa bir süre için yedeği ile idare edebiliyordu ama sadece bir süreliğine. Mevcut teknolojileri henüz güneş rüzgarı enerjisini bir miktar kadar depolayabiliyordu. Her gökdelendeki güç tüketimi muazzamdı.

Kesinti 10 dakikadan uzun sürerse ne olurdu bilen yoktu ve daha önce hiç başlarına gelmemişti. Uzun süreli bir kesinti kıyamet demektir; oksijen yok, su yok, bitki yok, elektrik yok, yok, yok... Ama bu olasılık için bir eylem planı da yok değildi, bunun eğitimini almışlardı. Defalarca tatbikatını yapmışlardı. Kesinti uzarsa derhal panik butonuna basacak, sinyal ana kumanda merkezine iletilecek ve onlar sorunu çözecekti. Nasıl çözdükleri konusunda bir fikri yoktu, eğitimlerde anlatılmıyordu konunun bu yönü ama bu devasa teknolojiyi geliştiren ve her gökdelene yerleştiren Birleşik Hükümet pek ala bunu da kolayca yapabiliyordu.

Panelin ekranına bir kez daha baktı, sorun olmadığından emin oldu. Görevini tamamlamanın verdiği rahatlıkla bina girişine yöneldi. Tam hole girecekti ki bilekliğindeki titreşimi hissetti. “Kahretsin, yoksa?” diyerek gerisin geri hızla panelin yanına döndü. Tekrar çipi okutarak ekrana baktı. Karşısındaki değerler az öncekilerden çok farklıydı. Rüzgar dedektör ölçümleri kuvvetli bir akıma işaret ediyordu! Demek beklenen fırtına gerçekten de beklenendi. Ancak panik olmasına gerek yoktu, ne yapılması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Daha önceleri de pek çok kesinti atağını başarıyla hasarsız atlatmışlardı.

Yere oturup ekranı izlemeye koyuldu, hemen ardından kırmızı uyarı yazısı belirdi. Evet işte, kesinti başlamıştı. Hemen saatine baktı, geri sayımı başlattı. Saniyeler, dakikalar olağandan daha hızlı akıyor gibiydi. İçindeki o garip endişeyi bastıramadı; ya kesinti uzarsaydı? Her seferinde aynı hissi duyardı.

Bekledi, çaresizce bekledi. Şimdi yalnızca otuz saniyeleri vardı, bütün insanlığın. Yirmi dokuz, yirmi sekiz,...,on altı, on beş,...,üç, iki, bir ve sıfır. Evet sıfır! Ama güç geri gelmemişti. Derhal kapağı açtı, anahtarı çevirdi ve panik butonuna bastı. Ama beklediği şey olmadı! Sarı uyarı yazısı gelmesi gerekiyordu ama olmadı, ekran karardı. Niye olmamıştı ve nasıl olmamıştı? Panik olmaması gerekiyordu ama oluyordu işte! Oldukça ağır olan bu kıyafetlerin ve kaskın içerisinde terlediğini hissetti. O kadar sık nefes alıp veriyordu ki kask içinde yerleşik buğu önleyici sistem ona yetişemiyordu. Buğulu vizörün ardından ekrana bir kez daha baktı. “Sakin olmalısın dostum, düşün, düşün,” diyerek kendini telkine çalışıyordu ama nafiye. Saatine bir kez daha baktı, '-04:37:43' yazıyordu kadranda. “Lanet olsun! On beş dakika olmuş, on beş!” diye bağırdı. O an bu sersem kaskı çıkarıp atabilmek, avazı çıktığıınca bağırabilmek için neler vermezdi ama, bunu

yaparsa hemen oracıkta canından olurdu. Yapamadı.

Tatbikatlarda böyle olmuyordu, butona basılır basılmaz ekran değişiyor ve acil sinyali merkeze ulaşıyordu. O an kadar verdi, ana kumanda merkezine gitmeli ve onları uyarmalıydı. Demek ki iletişim hatlarında bir sorun vardı. Algaç panosunu o halde bırakıp içeriye doğru ilerledi. Hole girip kapıyı kapatınca derhal kaskını çıkarıp derin bir nefes aldı, alnındaki teri sildi. Hemen gözüne dönüp ana merkezle iletişime geçmeliydi. Göz deniyordu gökdelendeki dairelere. Herkesin tek odadan oluşan bir gözü vardı. Tüm dünyaları bundan ibaretti.

Bulantı atağını hiç umursamayarak kat kapsülüne atladı ve aşağı indi. Sera gazları nedeniyle iyonosfer kullanılmadığı için, kablosuz iletişim bir hayaldi insanlık için artık. Yalnızca yer üstüne sabitlenmiş, şimdilerde ise kalın kül tabakasının altında kalmış olan kablolar sayesinde iletişim sağlanabiliyordu. Gözüne gelince telefona sarıldı, ana merkeze ulaşmayı sabırsızlıkla bekledi. Uzunca bir süre beklemesine karşın açan olmadı. “Bir terslik, daha kaç tersliği doğurabilir ki?” diye düşündü. Telefonu kapadı, yatağının altındaki dron botlarını aldı. Tam kapıdan çıkarken vizörüne yansıyan göstergeye takıldı gözü: 'Yaşam destek ünitesi şarjı %27!' yazıyordu. “Yeter heralde, yetmeli.” dedi ve kapıyı kapatıp

tekrar holden geçti, kat kapsülüne bindi, çatıya ıktı. Dron botlarını ayağına geçirip kelepçelerini sabitledi ve hemen havalandı. Aşaağıya bakmamaya çalışarak yükseldi ve ana kumanda merkezine doğru yola koyuldu. Burası yerleşkenin biraz dışında sayılırdı.

Uzunca bir süredir kullanmamasına rağmen dron botları gayet iyi çalışıyordu. “Şarjına da hiç bakmadım, umarım yarı yolda bırakmaz.” diye düşünürken vizörü uyarı verdi: 'Yaşam destek ünitesi şarjı %13!' Daha da hızlandı. Daha önceden tatbikatlar için bir kez geldiği için kumanda merkezini bulması çok da zor olmadı. Burası, şu ana dek gördüğü en yüksek gökdeldendi. İrtifasını artırdı, vizörünün altimetresinde 2300 metre yazıyorken çatıya ulaştı. Dev algaın hemen altında yer alan panoyu buldu ve kapağını açtı. Bilekliğini okuttu ama panel çalışmadı. Paniği daha da arttı. Bir kez daha buğulanan vizöründen güçlükle bulabildiği çatı kapısını açtı hole girdi. Hol karanlıktı, hiç ışık yoktu. Holün hemen başındaki kat kapsülünde de hiç bir çalışma emaresi yoktu. Kaskını çıkartmıştı ki nefes alamadığını hissetti ve derhal geri taktı, derin bir kaç nefes aldı. Neler oluyordu? Ana kumanda merkezinde nasıl enerji olmazdı? Eğer ana kumanda merkezinin gücü bile tükenmişse, diğer gökdelenler ne durumdaydı? Saatine baktı,

şimdi '-48:22:14' vardı karşısında. Olduğu yere çöktü, duvara yaslandı. “Sadece 58 dakika!” dedi, “Bir saati bile bulmadan her şey sona ermiş.” dedi.

Tarihin tozlu sayfalarından bu yana, türlü badireleri atlatmayı becermiş insanoğlunun bu son atımlık barutu tükenmişti bu sefer. Birleşik Hükümet'in bu son çabası doğa karşısında yenik düşmüştü. Vizörüne baktı, kalan şarj yalnızca %4'tü ve çok geçmeden o da bitecekti. Maviliği ile birlikte tüm güzelliklerini yıllar önce yitirmiş bu gezegendeki insanlar, belki de son nefeslerini alıp veriyorlardı. Kaskının içinde, yüzündeki terin yerini gözyaşları almıştı.

Bu şekilde ölmek istemiyordu. O anda kendini çatıdan havalandırmayı, enerjisi tükenene dek yükselmeyi ve ardından dron botlarından sıyrılarak kendini boşluğa bırakmayı düşündü. Belki kaskını da çıkarır, bu atmosferde son bir kez derince nefes alabilme hayalini gerçekleştirmiş olurdu böylelikle... Sonra birden aklına geldi, eski günlerden bir hile... Filmlerdeki gibi... Ya işe yararsaydı? Projektörel reklam panosunda bir kez işe yaradığı olmuştu. “Hadi Burak, yapabilirsin!” dedi ve çatıya çıktı. Şarj göstergesi %2'ye dayanmışken koşar adımlarla panoya yaklaştı. Sırtındaki destek ünitesinin sol tarafında bulunan fiber kabloyu çıkardı ve soketi panodaki girişe taktı.

Vizördeki 'Enerji aktarımı yapılınsın mı?' uyarısını gözleri ile onayladı.

Bekledi, ama ekran açılmadı. Hiçbir hareket yoktu, başaramamıştı. Bu kez işe yaramamıştı. Panonun hemen dibine çöktü, %1 şarjı gösteren kaskını çıkarıp kucağına koydu. O hep çok istediği derin nefesi almaya çalıştı ama etrafını saran o kül ve toz bulutu ciğerlerine doldu...

Çok geçmeden, Dev algaçın kontrol panosundaki ekranda bir yazı belirdi: 'Güç aktarımı başarılı, sistem devrede.'

Ama Burak bunu asla göremedi.

3. BAŞLANGIÇ

---

*Bu öyküm,
Nisan 2019'da başarısızlıkla sonuçlanan Beresheet Ay
Misyonu'na ithaf edilmiştir.*

“Ne dersin Şimdi yapalım mı?”

“Bırak biraz daha yaklaşsın.”

“Niye bekliyoruz ki? İŞimizi bitirip gidelim.”

“Hayır Intimo, hayır. Tam ramak kalmışken yapmalıyız.”

“Neden?”

“Öyle yapalım ki inançları da yerle yeksan olsun.”

“Peki madem, biraz daha bekleyelim.”

İki adam da oturdukları yerden kalktı. Atmosferde giderek daha belirgin hale gelen parlak cisimle göz temasını kaybetmemeye gayret ederek başka bir kayanın üzerine geldiler.

Adamlar yüzeyin üzerinde yürümüşler ama onları takip eden gölgeleri olmamıştı. Yeni dağıtılan uzay kıyafetleri epey bir işe yarıyordu anlaşılan. Bilimsel Ar-Ge Laboratuvarı (BAGL)’nın son ürünü olan bu mikromoleküler kumaŐ; hem

güneş ışınlarını özümseyerek yansımayı engelliyor, hem kimi dalgaboylarındaki ışınımların geçişine izin veriyor, hem de ayın pek geçirgen dağınık atmosferinde rahat hareket imkanı tanıyordu. Yüzeydeki ay adamlarının peşlerinde kanıt niteliğinde olabilecek bir gölgeleri de olmuyordu. Arz insanları istedikleri kadar teleskopik veya kızılötesi tarama yapsınlardı; yüzeyde cirit atan ay adamlarını hiç bir şekilde o mesafelerden saptayamazlardı. Bu ancak yakın temas ile mümkündü, ama bunu da şimdiye dek hiç bir arzlı başaramamıştı. Bu kez de öyle olacaktı. Eskinin Arz'ından gelip bu kirli gri renkli küreye yerleşen ay insanlarını, hiç bir günümüz Arzlısı kayıtlara geçiremeyecekti.

İki adam tekrar gökteki cisme baktılar. Diğerine göre daha ileride duran, kask içi alıcısına konuştu: “Intimo, yeterince yaklaştılar artık. Ne dersin?”

Diğer ay adamı buna durağan bir sesle karşılık verdi ve “Bana kalırsa bu kadar bile beklemeyebilirdik Rossa.”

Şimdi ikisi de onlara giderek yaklaşan bu şeye pür dikkat bakıyorlardı. Rossa elindeki uzunca sayılabilecek boruyu havaya kaldırarak cisme doğrulttu. Diğer eliyle de borunun orta iç tarafındaki panelde bir kaç tuşa dokundu.

Borunun uzak uç tarafında hafifçe bir ses çıkaran dört parça açılarak dik konuma geldi ama uzayın bu soğuk ve boş ortamında bu sesi kimse işitmedi.

Ardından Rossa bir tuşa daha bastı, az önce açılan bu dört parçanın aralarında bir perde belirdi. Yine bir BAGL ürünü olan bu boru, aslında yeni nesil bir karşı elektromanyetik güdüm kitiydi. Rossa bunun namlusunu yukarıdaki cisimle aynı hizada tutarak takibe başladı. Intimo giderek sabırsızlanıyordu, sonunda dayanamayarak alıcıya konuştu: E haydi ama uyuşuk şey, yap artık!”

“Konsantrasyonumu bozma,” dedi borulu adam, “senin yüzünden atışı kaçıracağım ve yeni bir şarj süresi kadar bekleyecek vaktimiz yok.”

“Hah, vakit kıtlığından dem vurana bak,” diye homurdandı Intimo.

“Seni duydum kel kafa. Tamam işte oldu, hazırız.”

Rossa sağ elinin tetik parmağını yuvaya yerleştirerek asıldı. Paneldeki güç göstergesi önce hiddetle kızardı, seviye maksimuma ulaştı ve hemen peşinden sarıya dönen gösterge sıfırlandı.

“Ne yani, oldu mu şimdi?” diye sordu Intimo eliyle cismi işaret ederek. “Hala yaklaşıyor.”

“Olmuş olması lazım,” dedi Rossa ve ekledi: “Bak ben de ilk defa kullanıyorum, sen de biliyorsun. Bana böyle yapacaksın dediler, sonrasını ben de bilmiyorum.”

Tam bu sırada onlara doğru giderek yaklaşmış olan bu cismin yüzeye bakan tarafında bir şeyler oldu. Eşit aralıklarla dizilmiş üç kırmızımsı yuvarlak peş peşe karardı. Cisim havada sendeledi ve kontrolsüz bir şekilde yüzeye daha büyük bir hızla yaklaşmaya başladı.

Bunu ilk farkedenden Intimo oldu ve “Sanırım oldu ahbap, bak işte şirazesi kaydı,” dedi. Sesindeki keyif, alıcının cızırtısına rağmen apaçıktı.

“Bana da oldu gibi geliyor dostum,” dedi Rossa, “düşman aygıtının motorlarını söndürdük.”

İki adam biraz daha bekledi. Serseri mayın gibi atmosferde savrulan hedef, az ilerideki mini kraterin tabanına büyük bir hızla çakıldı.

En önce yerinden fırlayan Intimo oldu. Rossa da onun peşinden ilerledi. İkili kraterine geldiklerinde neredeyse yarıya

kadar yüzeye gömülmüş bir metal yığınyla karşılaştı. Intimo eğilerek enkazın yüzeyini incelemeye koyuldu ve bulduğu bir şey onu memnun etti. Aradığını bulmuş olmalıydı. Elindeki metal levhayı Rossa'ya göstererek “Ne yazıyor?” diye sordu. Rossa bel kemerinden çıkardığı ufak bir cihazı bu levhaya tuttu. Alet çok kısa bir süre içerisinde görevini yaptı ve ona okutulan karakterleri tam bir doğrulukla ay diline çevirdi. İstedğini alan Rossa az evvelki soruyu yanıtladı: “Başlangıç,” dedi. Adı Başlangıç'mış. Ardından da konuşmasını sürdürdü: “Buradaki işimiz bitti,” dedi ve kolundaki panele dokunarak alıcısının kanalını değiştirdi. “Merkez, ay adamı Rossa konuşuyor. Görev tamamlandı, düşman objesini indirdik. Tekrarlıyorum, görev tamamlandı. Üsse dönüyoruz.”

Rossa arkasını dönüp kraterden çıkmaya niyetlenmişti ki Intimo ona seslendi: “Burada bir mercek var, kamera olmasın? Onu da tahrip etmeliyiz.”

Rossa arkasını bile dönmeye gerek duymadan cevapladı: “Bırak kalsın. Arzlılar son bir kare fotoğrafla avunsunlar.”

4. BAY Y

---

*Bu öyküm ile,
Yerli Bilimkurgu Yükseliyor 7.Kısa Öykü Yarışması'na
katıldım.*

Her şey bir ay içerisinde olmuştu. Bir ay içerisinde gelmişler, her yeri ve her şeyi yakıp yıkmışlardı. Filmlerde gördükleri gibi gelişmişti olaylar; silindirik gri metal yığınları bir anda kentlerin semasını kaplamış, yeşil ışık saçan silahları ölüm ve gözyaşı kusmuş, o eskinin şen kahkahaların yükseldiği kentleri şimdi korkunun katlanılmaz sessizliği kaplamıştı.

İzlediği filmleri hatırladı. Orada da böyle başlardı her şey... Uzaydan gelen yabancılar her şeyi yoketmeye başlar, hızla ilerleyip neredeyse her yeri ele geçirir, hükümetler düşer, savunmalar çökerdi. Fakat çok geçmeden çaresiz insan kalabalıklarının içinden birileri çıkar, bu amansız düşmanları bir şekilde alt eder ve kahraman olurlar, tüm insanlığı kurtarırlardı. Bu sefer neden böyle olmamıştı ki? İlk günlerde gökyüzünde gerçekleşen çarpışmalar daha bir ayı bulmadan karasal bir savaşa dönmüş ama daha bir haftasını doldurmadan insanoğlunun kendisini savunabilmesinin yolları tükenmişti. Bu mavi gezegenin en gelişmiş, en akıllı canlısının hünerleri, bu davetsiz misafirlerin savaş makinelerini alt etmeyi başaramamıştı.

Her yerdeydiler. Tanka benzeyen dev makineleri sokakları tutmuş, mor-pembe renkli parlak kıyafetleri ile askerleri hane hane gezerek bir şekilde canlı kalabilmiş nefesleri son erdiriyordu. Gözyüzündeki kuşların yerini alan metalik dev kanatlar, yıkıntılardan kafasını çıkaranları hemen oracıkta mıhlıyordu. Kıyamet dedikleri böyle bir şey olsa gerekti.

Tank, günlerdir tıklıp kaldığı bu alışveriş merkezinin deposunda bir başıyordu. Çok fazla ses çıkarmamaya gayret ederek, yıkıntıların arasında kalan boşluklarda oradan oraya hareket ederek hayatta kalmaya çalışıyordu. Yabancı askerler geldiğinde arkadaşları ile sinemadan yeni çıkmışlardı. “Tesadüfe bak, uzaylı filminden çıkıp uzaylı saldırısına maruz kalmak! Olaya bak!” diye söylenmiş, hemen ardından arkadaşlarını terastaki saldırıda yitirmişti. Onların yanında kalmayıp kaçtığı için pişmanlık duymuyor değildi ama, kalsa bile ne yapabilirdi ki? Belki ilk başta, olanları filmin bir etkinliği olarak algılamayıp hep birlikte erken davranışları daha farklı olabilirdi ya, artık pek bir önemi yoktu.

Yan duvarı kısmen yıkılmış koridordan geçip artık yürümeyen merdivenden aşağıya indi. Karnı zil çalıyordu, hayatta kalmak için yemek yemek lazımdı. Gross marketin

Çöken tavanının altından sürünerek geçti ve en arkaya kadar ilerledi. O panik anında herkes markete akın ettiğinden çok da fazla bir şey kalmamıştı yiyecek anlamında. Işığ1 bir yanıp bir sönen dolaba elini uzattı, ilk tuttuğ1 şeyi aldı. “Hah, yine mi ton balığı! Çok da severim ya,” dedi, bir yandan da kapağ1nı açarak. Parmağ1nı daldırıp bir parça almıştı ki ensesine değen o soğuklukla irkildi:

“Sakın kıpırdama Dünyalı! Tutuklusun!”

Arkasını döndü, üç asker vardı karşısında. En öndeki elindeki mızrağ1a benzer şeyi ona doğrultmuş, bekliyorlardı. “Sakın kıpırdama,” dedi tekrar.

“Onu öldürmeyecek miyiz?” diye sordu soldaki kısa olan.

“Hayır, en azından şimdi değil,” dedi öndeki, mızrağ1nı çekerek. “Bu zamana kadar hayatta kalabildiyse, güçlü genleri olmalı. İşimize yarayabilir.”

***

Kendine geldiğinde tavandaki parlak ışık gözlerini aldı. Gözlerini kısarak etrafına bakındı. Beyaz duvarlı bir odadaydı. Elleri oturduğ1 koltuğın her iki yanında kelepçelenmişti.

“Demek kendine geldin.”

Başını sesin geldiği yana çevirmek istedi ama yapamadı. Koltuğun başlığı ona engel oluyordu.

“Korkma, ama eğer korkarsan da buna hakkın var,” dedi odadaki ses giderek ona yaklaşarak. Oldukça yumuşak ve şefkatli bir kadın sesiydi bu. Adımların sesi giderek arttı ve solundan geçen biri önüne kadar geldi. “Nasılsın?” diye sordu.

Yeşil-mor renkli parlak kıyafetlerinin içinde çok narin gözüken genç bir kadındı bu. Kızıl saçlarının her iki yandan salındığı uzun ve çok güzel bir yüzü vardı. Kocaman yeşil gözlerini ona yaklaştırarak bir kez daha sordu: “Nasılsın?”

“B-ben, ben neredeyim? Sen kimsin?”

“Merak etme, hepsini öğreneceksin. İyi misin?”

“Ne demek iyi misin? Şaka mı bu? Beni neden kelepçelediniz? Neredeyim ben? Siz kimsiniz?”

“Sinirlisin. Genlerin sandığımızdan da güçlü olmalı.”

“Ne geni, ne diyorsun sen? O askerler de aynısını demişti. Sinir mi? Ha ha, neden acaba?”

“Sakin ol. Biz Amazonuz. Şu anda bir Amazon keşif filosu komuta gemisindesin. Ben Karya. Bu filonun amiraliyim.”

“Ne saçmalıyorsun sen be kadın? Ne Amazon'u? Ne

filosu? Bırakın beni!”

“Sakin ol Bay Y. Üzgünüm ama seni bırakamam.”

“Ben Bay Y falan değilim. Benim adım Tarık!”

“Önceden ne olduğunun, kim olduğunun artık bir önemi yok. Artık Bay Y'sin! Sen bizim yeni tohumluğumuzsun. Bizler Amazon'uz. Uzun ama çok uzun zaman önce Dünya'dan ayrılıp Alfa Centauri Yıldız Sistemi'ndeki Peykfour Gezegeni'ne yerleştik. Bizler, Amazon kadınlarıyız. Medeniyetimiz, yalnızca kadınların ellerinde, kadınlar için yükseliyor ve yaşıyor. Bizim dünyamızda siz erkeklere yer yok.”

“Ne istediniz bizden? Onca masum insanı neden katlettiniz? Beni hemen bırakın!”

“Her tür, kendi kaderini yaşar Bay Y. Bizler bizim kaderimizi, sizler de sizinkini. Kimi zaman kaderler çakışır, güçlü olan devam eder. Seni bırakmayız. Hem, istesek de artık bırakamayız. Çünkü artık bırakabileceğimiz bir Dünya yok. Her hasattan sonra tarlayı yok ederiz. Senin Dünyana da bu oldu,” dedi kolundaki saat benzeri şeride bakarak. “On yedi dekadroni önce, hatta on sekiz, ardımızda bıraktığımız plazmik anaporinler aktifleştirildi. Gezegeninin yerinde artık bir karadelik var. Bizler Amazon'uz. Bizim dünyamızda siz erkek türüne yer yoktur. Ama kadınların da üremesi gerekir.

Bunun için de erkek genlerine ihtiyaç duyarız. Teknolojimiz sizden kat be kat ileri. Ama işte, kader ki, her şeyi üretebilen bu teknolojimiz sizlerin genlerini henüz sentezleyemedi.”

“Ama ben...”

“Bizler, evimiz olan Peykfour'daki Kadim Tohum Evi'ndeki Bay Y ömrünü doldurmaya yaklaştığında, yeni Bay Y'yi aramak için evrenin dört bir yanında keşif gemilerimizi göndeririz. Sen yeni Bay Y'sin, seni bulduk ve eve dönüyoruz.”

“Ama bakın, ben...”

“Kendini yorma, dinlen. Güçlü genlerin sayesinde türdeşlerinin başına gelenleri yaşamayacaksın, ömrünün sonuna dek hayatta kalacaksın.”

“Bakın beni dinlemiyorsunuz, ben...”

Odanın kapısı açıldı ve içeriye sarı saçlı ve yine güzel bir kadın girdi. Elindeki tabletimsi şeyi kızıl saçlıya göstererek konuşmaya başladı:

“Sayın Amiral, bu raporu görmelisiniz.”

“Elbette Lindiya, demek analiz sonuçları geldi. Genom haritalaması da tamamlandı mı?”

“Amiral, sonuçlar tam da...”

“Tam da ne Lindiya? Tam da ne?”

“Bu sonuçlar az evvel Tohum Analiz Laboratuvarı'ndan

geldi. Burada yazana göre...”

“Evet Lindiya, devam et.”

“Tohum arayıcıları büyük bir hata yapmış gibi görünüyor Sayın Amiral.”

“Nasıl bir hata Lindiya?”

Öne eğilmiş o güzel yüze düşen sarı perçemlerin saklayamadığı göz yaşları Tarık'ın koltuğundan dahi seçilebiliyordu.

“Gen analizi sonucunda adayın genomik karyotipi 47, XXY Amiral.”

“Nasıl olabilir Lindiya? Koca gezegeni yok ederek elde ettiğimiz yeni Bay Y adayının infertil olduğunu mu söylüyorsun bana?”

“Korkarım öyle Amiral, çok üzgünüm.”

“Bana derhal arayıcıları çağırın, derhal!”

Tarık söze girdi: “Ben de size bunu söylemeye çalışıyordum işte, insanı dinlemiyorsunuz ki?”

5. FIRSAT

---

*Bu öyküm,
Yerli Bilimkurgu Yükseliyor (YBKY) e-dergi 23.sayısında
yayımlanmıştır.*

Gözlerim, gözlerim çok ağır. Onları açamıyorum, her yer karanlık... Uzun zamandır gördüğüm o kızılığı kaplayan sonsuz bir karanlık.

Kolum, kolumu da oynatamıyorum. Görevimi yapmam lazım, daha toplanacak çok kayaç, analiz edilecek çok veri var.

Hiç olmazsa hareket edebilsem... Hayır, ne ileri ne geri... Hiçbir yere gidemiyorum, buraya saplandım kaldım.

Halim yok, çok halsizim.

İlk günler hiç de böyle değildi halbuki. Buradaki ilk günümde, ne kadar da enerji doluydum!

Bundan tam on beş yıl önce başladım görevime. Yüzeye doğru iyice alçalmadan hemen önce hava yastıklarım açıldı, çok da sert olmayan bir iniş yaptım. Planlandığı gibi Meridiani Planum Platosu'ndaki Victoria Kriter'ine sorunsuzca inip ilk adımlarımı attığım o anı ve sonrasında yaşananları unutamıyorum. Sağda ve solda yer alan toplam altı tekerleğimle dört metre ileri, ardından da üç metre geri

gitmiştim. Jet İtki Laboratuvarı'ndakiler, ne kadar da sevinmişti bu ufak ivmelenmelerime. Bunlar, benim için küçük, ama insanlık için büyük adımlardı.

Bu engebeli kızıl yüzeyde geçirdiğim onca gün ve katettiğim onca kilometrede bir çok zorluklar yaşadım. En sıcak zamandaki ısının yalnızca sıfırın altında eksi bir derece olduğu bu çetin coğrafyada, zorluklar yıldırmadı beni. Durmadan çalıştım, durmadan ileriye gittim. Öyle ki, doksan günlük görev süremi binlercesine erdirdim.

Aslında en başında iki bedendik bu yolculuğa çıkan. İnsanlığın büyük umutlarını bünyelerinde barındıran iki küçük beden... Ancak ikizimi yitireli çok uzun süre oldu. Ruh'tu, yolculuk arkadaşımı. En son Yurt Düzlüğü'nde olduğunu rapor etmişti. Sanırım o da bir yerlerde saplanıp kaldı.

Çok soğuk ve çok karanlık. Gücüm yok. Uzun süredir beni duyan da yok, bana sinyal gönderen de... Ne Odyssey'e ulaşabiliyorum ne de Pasadena'ya.

Son gördüklerim, Endeavour Kriteri'nin o dik kenarını

kesen Perseverance Vadisi'ndeki kayalık çizgileriydi. Ama ne zaman gördüğümü de hatırlamıyorum şimdi, sonrasında ne gördüğümü de. Belleğimi toparlayacak gücüm yok.

Gözlerimi açamıyorum ama açmalıyım. Yeni görüntüler elde etmem gerek. Bu güne dek eve yüz binlerce görüntü gönderdim. Sanırım en meşhuru dört bin dokuz yüz doksan dokuzuncu günde gönderdiğim gündoğumu fotoğrafıydı. İtiraf etmeliyim ki, ben de en çok onu seviyorum; ufukta yükselmeye yüz tutmuş küçük ve mavimsi bir güneş! Ya da yüzeye düşen gölgemi fotoğrafladığım o kare mi yoksa? Tam emin olamadım şimdi.

Güzel ama bir o kadar da zor bir görevim var. Günler her zaman bu kadar manzaralık olmuyor bu gezegende. Çok soğuk, çok gece, çok dik yamaç, çok uçurum gördüm, geçirdim. Ama o gün, ah, o kötü gün! Her şey o gün başladı. Bu kızıl gezegenin yüzeyini durmadan havalandıran, bedenime her biri birer ok gibi çarpan o kum tanelerini oradan oraya savuran o fırtına... Daha önceden de bir çok kum fırtınası gördüm ama bu farklıydı. Günlerce sürdü ve sonunda güneş panellerimi işlevsiz kıldı. Giderek azalan enerjim sonunda

tükendi.

Gözlerim, gözlerim çok ağır. Onları açamıyorum, her yer karanlık...

Kolum, kolumu da oynatamıyorum.

Hiç olmazsa hareket edebilsem... Hiçbir yere gidemiyorum, buraya saplandım kaldım.

Halim yok, çok halsizim.

Ben. Ben kim miyim? Benim, insanlığın uzak diyarlardaki gözü. Benim, Opportunity.

6. FREKANS

---

*Bu öyküm ile,
Yerli Bilimkurgu Yükseliyor (YBKY) 2019 Bilimkurgu Öykü
Seçkisi elemelerine katıldım.*

İşte gelmişlerdi. Kapıyı olanca güçleri ile yumrukluyor, avazları çıktığıınca bağınıyorlardı. Böyle giderse içeri girmeleri an meselesiydi. Orhan, içindeki korku ve endişeyi ele vermesini istemediği bakışlarını gizleyerek, odanın köşesine sinmiş olan oğluna usulca seslendi: “Daha önceden konuştuğumuz gibi, anlaştık mı? Korkacak hiç bir şey yok, bunu da atlatacağız.”

Cümlesini tam bitirmişti ki içeri girdiler. O son tekmesiyle kapıyı kıran tim elemanı, kaleyi fethetmiş muzaffer bir kumandan edasıyla daldı odaya: “Demek buradasınız! Nereye sakladınız onları ha, nereye?”

Çöktüğü yerden oğluna doğru hamle yaparak onu korumaya çalışan bu iri yapılı adam, bir yandan da karşılık verdi: “Biz bir şey yapmadık. Hiçbir şey sakladığımız da yok!”

“Saklamıyor olsaydınız böyle fareler gibi kilitli kapılar ardına gizlenmezsiniz. Bizi uğraştırmayın,” diye çıkıştı adam. Postalları ile kaba saba yürüyerek yanlarına kadar geldi. Başını arka yana çevirerek yanındakilere seslendi: “Ekrem, Mahmut.

Dedektörü getirin, sinyal var mı yok mu bir bakın.”

Bu sözleri üzerine ilkinden daha ufak tefek olan bu iki adam, ellerindeki çubukvari ve ucunda iki adet anteni olan aletlerini odanın her yerine tutmaya başladılar. Yüzü buruştu Orhan'ın. Neyse ki gerçekte bir on dakika kadar süren ama Orhan'a bir ömür gibi gelen bu orayı burayı didikleme ve tarama işlemi hemencecik bitmişti.

“Herhangi bir frekanslı cihaz bulamadık şef. Oda temiz,” dedi sarışın olan adam.

“Bu evde konseyin izin verdiği radyodan başka hiçbir frekanslı cihaz yok, emin olabilirsiniz,” dediyse de Orhan, tim elemanlarını pek ikna edememiş olmalı ki, “Tamam Ekrem, üstlerini de arayın bakalım şunların,” diye yeni talimatını verdi şef.

İkili önce Orhan'ın yanına geldi, dedektörlerini başından topuğuna kadar gezdirdiler, alet uyarı vermedi. Hemen ardından odadaki küçük çocuğun yanına geçtiler. “Şapkanı çıkart derhal!” diye yüksek sesle dürttü onu Ekrem. Orhan atıldı: “Bakın, o orta derece işitme engellidir. Hemen tepki vermeyebilir, lütfen onu incitmeyin.”

“Demek ki daha çok bağırmalıyım,” dedi Ekrem peşine pis bir kahkaha ekleyerek. Korkmuştu çocuk, her halinden belli

oluyordu. Onun baştan ayağa titreyen küçük bedenine daha fazla kayıtsız kalamayan Orhan bir anda atılarak oğlunu kucakladı ve odanın köşesine çekildi. Tim elemanları bu tavrı karşılıksız bırakmayarak yanlarındaki kalın coplarla yanıtlarını bildirdiler. Yere çöktüğü halde oğlunu kucağından bırakmayan Orhan, kan içerisinde kalmış olan başını kaldırıp şefe seslendi, daha doğrusu yalvardı: “Lütfen, o daha çok küçük. Tamam, arayın, ama bizi birlikte arayın. Daha fazla korkmayın. Bu hayattaki tek varlığım o. Lütfen, bunu yapabilirsiniz. Bu işinize engel olmaz, değil mi?”

Kısık gözlerini daha da kisan şef, bir süre kadar düşündükten sonra tek elini havaya kaldırarak: “Tamam, öyle olsun. Mahmut, ikisine bir tutun dedektörü. Hadi yapın da işimize bakalım. Bu binada daha çok daire var, haydi sallanmayın,” dedi. Bunun üzerine iki dedektör sağlı sollu baba-oğulun etrafında dolaştı. Neyse ki yine bir uyarı vermedi. İkna olmuşa benzeyen bu üç tim elemanı, kapıya doğru yöneldiler. Tam kapıdan çıkacakları sırada Orhan'a dönerek “Yine geleceğiz. Sakın o cihazlardan bir tane bulmayalım! Yoksa...” dedi parmağını sallayarak ve çıkıp gitti şef.

***

Son aramanın üzerinden iki gün geçmişti. Bu aramadan

da elleri boş göndermişti tim elemanlarını Orhan. “Bu iş giderek daha da zorlaşıyor,” diye düşündü ocaktaki yemeği ısıtırken. Kaşığı daldırdı, dilinin ucuyla kontrol etti. Evet, yeterince ısınmıştı. Tencereyi, onu bekleyen masadaki oğluna götürdü.

“Açıktın değil mi?”

Başını salladı çocuk. “Evet baba, çok hem de.”

Tenceredeki çorbadan birer kepçe doldurdu tabaklara. Oğlunun 'Bir kepçe daha, n'olur biraz daha' bakışları arasında kapağını kapatıp dolaba geri götürdü. O da biliyordu tüm tenceredekini oğluna vermeyi ama bu mümkün değildi. Kaos sonrası yiyecek bulmak gün be gün daha da güçleşiyordu. Ellerindeki erzağı idareli kullanmalıydılar. Günde tek öğün de olsa, midelerine en azından bir şeyler giriyordu.

Masaya döndüğünde oğlu çoktan tabağındakini bitmişti. O da her zamanki gibi çorbasının yarısını içti, yüzünü ekşitti. “Yine mideme sancı girdi bak, yok, ben devam edemeyeceğim. Sen ister misin kalanı Murat?” Bunu hergün duymaya alışmış çocuk, her ne kadar babasının bunu ona daha çok yiyecek vermek için yaptığını bilse de, yarı doymuşluk hissine yine yenik düştü ve ellerini uzattı.

Kısa bir sürede babasının yarımını da afiyetle yalayıp

yutan bu yedi yaşındaki sarışın çocuk, Orhan'ın eski halinden artık çok uzakta olan bu dünyadaki tek varlığıydı. Eşinden arda kalan tek şeydi. Saçları, gözleri, bakışları... Hepsi annesinin birebir kopyasıydı adeta. Güzel günlerdi, üç kişilerdi, mutlu kişilerdi... Gözleri dolan ve masadaki mum alevine dalıp giden Orhan, Murat'ın o her geceki sorusuyla masaya geri döndü: “Baba, annemi bu gece de görebilir miyim?” Orhan da bu soruya her zamanki karşılığı verdi: “Eğer güvenli bir an bulursak, neden olmasın?”

***

Her şey dokuz ay içinde olmuştu, dokuz ay!.. O günü çok iyi hatırlıyordu Orhan, hayatta kalabilmiş pek çok insan gibi. Bir salı sabahı sanayiideki rutin işlerini yaparken, ustabaşının seslenmesi ile televizyonun karşısında bulmuştu kendini. Televizyonda haberler gibi bir program vardı ve bu programda bir adam son derece resmi bir tarzda kimi açıklamalarda bulunuyordu. Sunucunun konuşmalarından çok, ekrandaki koca puntolarla yazılmış altyazı dikkatini çekti ilkin: “TÜM DÜNYA İNSANLARININ DİKKATİNE!” yazıyordu... 'Tüm Dünya...' Buna bir anlam verememişti o da, etrafındaki herkes gibi. Sunucunun açıklamalarına kulak verdiğinde ise

oldukça şaşırılmış, ama daha çok da korkmuştu:

“Tüm Dünya İnsanlarının dikkatine! Lütfen bu açıklamaları dikkatle dinleyin. Sizlere 'Tüm Dünya Konseyi'nin açıklama ve talimatlarını aktaracağım.

Bilim insanlarımızın yaptığı ve yapmakta olduğu araştırmalar gösteriyor ki, günümüzün bazı teknolojik gelişmeleri hepimiz, tüm insanlık için tehlike arz etmektedir. Cep telefonları, bilgisayarlar, tabletler, kablosuz internet modemleri ve daha bunun gibi teknolojik aletler bugünden itibaren yasaklanmıştır! Tekrar ediyorum, yasaklanmıştır. Bu cihazların yaydığı frekans ve elektromanyetik dalgaların insan beyni ve sinir sisteminde geri dönüşü olmayan bazı etkiler yaptığı saptanmıştır. Bu etkiler, gezegenimizdeki insan varlığı için son derece tehlike arz etmektedir. Bu nedenle, bugünden itibaren bu cihazların üretimi, satışı, depolanması, kullanımı, alış-verişi, saklanması, taşınması ve bulundurulması tümünden yasaklanmıştır.

Tüm Dünya Konseyi tarafından her kıtada, her ülkede, her coğrafyada kurulmuş olan Bozgunculukla Mücadele Timleri, ev ev, kapı kapı gezerek derhal bu cihazlara el koyacak, toplayacak ve hemen imha edecektir. Bu yasaklı cihazları saklayan, teslim etmeyen veya kullanmaya devam edenler olursa, tespit edildiği yerde cezalandırılacaktır..”

Daha fazlasını dinlemedi Orhan, dinleyemedi. Neler oluyordu? Nasıl oluyordu? Ceza ne demekti? Hemen her yerde, herkesin, hatta çok ufak çocukların ellerinde bulunan bu cihazların ne gibi korkunç etkileri olacaktı ki?

“Mühendis Bey, dinle bak dinle hele.” Dökümcü Adem'in sesi ile irkildi Orhan, neden sonra ekrana geri döndü.

“... Bugün televizyonların son yayın günüdür. Yarından itibaren, tüm televizyonlar yasaklıdır. Tüm Dünya İnsanları, Konsey'in açıklama ve uyarıları için yalnızca radyoları takip edecektir. Tekrar ediyorum, sadece radyoları takip edeceklerdir. Konsey'in izin verdiği şartları taşıyan radyoların kullanımı serbesttir. Kurallar için yayınları takip ediniz.”

“Neler oluyor böyle Mühendis Bey? Bu nedir Allah aşkına?” diye sordu İsmail. Orhan boş gözlerle baktı İsmail'e. Kaşlarını kaldırıp başını yana eğdi, “Bilmiyorum İsmail, bilemiyorum. Bu nedir böyle? Neler oluyor? Kamera şakası falandır belki,” diye yanıtladı. Sonra televizyonun başında toplanmış olan kalabalığa seslendi: “Haydi arkadaşlar, belli ki şaka amaçlı bir şey, işimize bakalım biz, siparişler yetişmeli!”

“Orhan Bey ama...”

“Ama ne Tolga? Ama ne?”

“Tüm kanallarda bu var ama... Böyle şaka mı olur?”

Gerçek gibi duruyor.”

Orhan bir hışımla ofise geçti. Bilgisayarın karşısına oturdu. Tarayıcıyı açtı ama arama motoruna giremedi. Adres satırına başka bir şey yazdı, yine olmadı. Ekranın sağ alt köşesindeki simgeye kaydığını gözü, hayır internet bağlantısı yoktu. Yerinden kalkıp yan odadaki modemi kontrol etti, ışıkları yanmıyordu. Evet, internet yoktu! “Yine bir yerlerde çalışma mı var sanayide?” diye söylendi Orhan. Elini cebine attı, telefonunu çıkarttı, yüzünü okutarak ekran kilidini açtı. Telefon da çekmiyordu; ne hat vardı ne de internet. Bu sırada ustabaşı içeriye girdi: “Orhan Bey, cep telefonları da çalışmıyor. Ne bir yeri arayabiliyoruz, ne de aranabiliyoruz,” dedi.

Çaresiz tekrar kalabalığın yanına geldiler. Kimsenin çalışması yoktu, herkes pürdikkat televizyondaki açıklamaları takip ediyordu. Ekrandaki 'Son Dakika!' yazısına kilitlendiler.

“Tüm Dünya İnsanlarının dikkatine! Lütfen bu açıklamaları dikkatle dinleyin. Sizlere 'Tüm Dünya Konseyi'nin yeni açıklama ve talimatlarını aktaracağım.

Herhangi bir panik veya korku yaşamınıza gerek yoktur. Konsey, sizlerin güvenliğinizi düşünüyor ve bunu sağlayacak kudrete ve kararlılığa da sahiptir.

Tüm frekanslı cihazlar toplanacaktır. Cihazlarınızı, Bozgunculukla Mücadele Timleri'ne teslim edin, bu bir zorunluluktur!

Bu cihazların, insanoğlunun sinir sisteminde geri dönüşü ve tedavisi mümkün olmayan bir hastalığa, bir tür hasara yol açtığı saptanmıştır. Bu durum, bilim insanlarımızca 'Serebrofrekansiyel Sendrom' olarak adlandırılmaktadır.

Bu cihazlara maruz kalan kişilerde, kendilerine, diğerlerine ve çevreye zarar verebilme eylemlerine kadar ilerleyebilen düşünce ve dürtü bozuklukları geliştiği rapor edilmiştir. Bu durum, şu an içinde bulunduğumuz zaman dilimindeki en büyük tehdittir!

Sakin kalın, timlerimiz sizlere yardımcı olacaktır. Timlere yardım etmeyenlere, direniş gösterenlere, cihazlarını sakladıkları tespit edilenlere ve bu sendromun en ufak bir belirtisinin dahi görüldüğü kişilere en sert şekilde müdahale edilecektir. Timlerimiz, öldürme yetkisine sahiptir.

Tekrar ediyorum! Panik olmayın, sakın kalın, timlerimize yardımcı olun!

Tüm Dünya İnsanlarının, bu duyuruyu takip eden altı saat içerisinde derhal evlerine gitmeleri ve orada kalmaları gerekmektedir. Hastaneler ve karakollar dışında hiç bir kurum

ve kuruluş açık olamayacaktır. Bu süre sonunda dışarıda olan ve izinsiz evini terkeden herkes direnişçi olarak muamele görecektir. Evsizler, gidecek yeri olmayanlar en yakın hastane veya karakola teslim olacaklardır. Gıda ve benzeri ihtiyaçlarınız için endişe etmeyin, bu ihtiyaçlarınız sizlere timlerimiz tarafından sağlanacaktır.

Evlerinizde kalın, radyolarınızdan KONSEY'in açıklamalarını ve talimatlarını takip edin!..”

Ekran karardı ama ekran karşısındaki kalabalıktan çıt çıkmıyordu. Herkes, yüzündeki dehşet ve şaşkınlık ifadeleri içerisinde olduğu yerde kalakalmıştı. Orhan, derin bir nefes aldı ve kısa bir süre ne yapacağını düşündü. Bu işyerinin amiriydi. Atölyedeki onlarca çalışmanı sevk ve idare etmeliydi.

“Beyler, bu işin şakası kalmadı, bu belli oluyor. Nedenini, nasılını düşünecek vakit yok. İşler paydos. Herkes derhal çoluğunu çocuğunu erzaklarını alıp evine gitsin,” diye yüksek sesle personeline seslendi. Herkes, onun bu açıklamalarını bekliyormuşçasına sağa sola koşuşturarak toparlanıp gitti. Orhan da, onların ardından atölyenin kapısına kilidi vurup evine doğru yola koyuldu.

***

Aylardır evdeydiler. Bir keresinde, oğulları Murat

ateşlendiği için Tim Yardım Hattı'nı evdeki sabit telefondan arayarak güçbela getirtebildikleri tim elemanlarıyla birlikte gidebildikleri hastane dışında hiç, ama hiç evden çıkmamışlardı. Mutfakta, timin o hafta dağıttığı ne varsa o pişiyordu, idareli olarak. Çünkü haftalık hane başı istihkak giderek azaltılıyordu Konsey tarafından. Orhan, hatta yedi yaşındaki Murat bile alışmıştı bu duruma ama eşi Nermin bir türlü kabullenememişti. Sürekli içinde buldukları durumu sorguluyor, ağlanıyor, sızlanıyor ve reddediyordu! Birçok kez gizlice dışarı çıkmak istemiş ancak Orhan eşine her defasında engel olmuştu. Çünkü dışarıda tam anlamıyla bir kaos hüküm sürüyordu. Sendrom nedeniyle olsun ya da olmasın belirtileri gösteren herkes anında kurşunlanıyordu. Belki de Konsey haklıydı; radyoda sürekli sendromdan etkilen insanların cinayet işledikleri, orayı burayı patlattıkları, durmadan da intihar ettikleri anlatılıyordu. Yalan mıydı, doğru muydu bilemiyorlardı çünkü tek bilgi ve haber kaynakları yalnızca bu radyodan gelen seslerdi. Ne televizyon vardı, ne gazete, ne de internet... Komşularıyla dahi konuşmuyordu kimse, her yerde kapılar duvardı. Giderek Konsey'in açıklamalarına daha fazla inandığını farkediyordu Orhan son zamanlarda ama işte, Nermin bir türlü ikna olmuyordu. Önceleri ayda birken

sonraları haftada bir hale gelen hane aramaları da giderek can sıkıcı oluyordu. İlk aylarda oldukça şefkatli ve anlayışlı davranan tim elemanları da zaman geçtikçe daha bir acımasız olmuştu. Karşı komşularının ev araması sırasında vahşice katledilişinin acı seslerini işittikleri anı hala unutamamıştı Orhan. Aylardır bu dört duvar arasında bir esir hayatı sürüyorlardı. Buna daha fazla dayanamayan Nermin'in evden gittiğini, bir sabahki boş yatak yanıyla farketmişti ve iki aydır da ondan hiçbir haber alamamıştı. Belki sendromdan etkilenip intihar etmişti, belki de direnişçi denilerek hemen oracıkta infaz edilmişti... Eşini, sevdiceğini aramaya bile gidemiyordu, durumunu soramıyordu, bilgi dahi isteyemiyordu. İçini de en çok bu acıyıyordu.

***

“Babacığım,” diyerek seslendi Murat usulca. Orhan peşinden neyin geleceğini biliyordu. Evet minvalinde kapadı gözlerini. “Şu tabakları kaldırayım da öyle,” diye cevapladı. Son tabağı da yıkayıp tezgaha yerleştirdiğinde oğlunun o masum bakışlarının ağırlığını hissetti üzerinde, arkasını döndü. Murat, tüm masumiyeti ve annesinden aldığı o mavi gözleri ile ona bakıyordu. “Haydi sen koltukta bekle, ben alıp geleyim,”

dedi.

Koridordan geçti, Nermin'in gidişinden beri hiç oturmadıkları salonun kapısını araladı. Salondaki döşemenin üzerine eğildi, parkelerden birini kenarına basarak kaldırdı. Elini altına sokarak ileriye doğru ilerletti ve koyu renkli bir kutuyu çıkardı. Kurşun alaşımli bu kutudakini bulmaları şimdilik imkansızdı timin ona göre. Kutuyu açtı, folyoyu sıyırdı, içindekini eline alarak mutfığa geldi. Elindeki cep telefonunun düğmesine bası, ekranını sildi. Menüde gezerek galeriyi açtı ve bir fotoğrafa dokundu. Nermin, biricik eşi tüm zerafeti ile karşısındaydı işte! Bir süre baktı, sonra telefonu Murat'a uzattı. Murat aldı ekranı, kocaman öptü... Gözleri yaşardı her ikisinin de. Bu büyülü an, içerideki sessizliği yırtan bir gürültüyle sarsıldı.

İşte yine gelmişlerdi. Kapıyı olanca güçleri ile yumrukluyor, avazları çıktığınca bağırıyorlardı. Böyle giderse içeri girmeleri an meselesiydi. Orhan, bu kez korku hissetmedi. Yanında oturan oğluna sarıldı, diğer eliyle de telefonu göğsüne yasladı, tam kalbinin üzerine.

7. HAYAL TAKSİ

---

*Bu öyküm,
Dedektif e-Dergi'nin 13.sayısında yayımlanmıştır.*

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmuru yarararak caddeye çıktı. İlk gördüğü taksiye el kaldırdı ama nafile, taksi geldiği hızla yoluna devam etti. İki, üç, dört... Neredeyse on taksi olmuştu ama hiç biri durmamıştı. Bu şehirde bu saatte, hele de bu havada boş taksi bulabilmek imkansız yakındı ama başka çaresi de yoktu. Bir an evvel buradan uzaklaşmalıydı. Caddenin aşağısına doğru yürümeye karar verdi. Dört şeritli ve tek yönlü bu caddenin trafiği her daim yoğun olurdu. Araçların geldiği yönde hızlı adımlarla yürümeyi sürdürdü. Taksiler durmadığı gibi, delicesine yağan yağmur, var gücüyle onu ıslatmaya yemin etmişçesine düşmeye devam ediyordu. Aslında bir bakıma iyi de oluyordu. Yağan yağmurda kimse göz yaşlarını farkedemiyordu. Hoş, akşamın bu saatinde, bu mega şehrin birbirinden meşgul ve telaşlı insanları asla bir başkasının yüzüne bakmazdı ya, neyse. Ne kadar yürüdü, ne kadar ıslandı bilmiyordu artık. Takatinin kalmadığına kanaat getirecek oluyor ama kafeste çırpınan bir kuş misali atan kalbinin her geçen saniye daha da çok kan

pompaladığı beyni, küçük ayaklarına koşmasını ve uzaklaşmasını emrediyordu. Buna rağmen bir süre sonra, yorgun bedeni bu emirlere kulak asmamaya başladı. Durdu, bulunduğu yerde kalakaldı. Geçen onca vakte karşın hızından hiçbir şey kaybetmeyen yağmur ise, gizleyemiyordu artık yanaklarından akan yaşları. Neden böyle olmuştu? Nasıl bu hale düşmüştü, aklı almıyordu.

“Keşke bunlar olmasaydı. Keşke geri dönebilsem, her şeyi düzeltebilsem,” diye iç geçirirken bir korna sesi ile başını kaldırdı. Her nasıl olduysa, bir taksi yolun kenarına çekmiş, ona sellektör yapıyordu. Hiç düşünmeden atıldı, arka kapıyı açıp kendini koltuğa bıraktı.

“Hanımefendi, nereye gitmemizi istersiniz?” diye sordu şoför. Duymadı Melisa. Cama vuran yağmur damlalarına dalıp gitmişti. Bir kez daha yineledi şoför sorusunu ama yine umduğu karşılığı alamadı, sorusu taksinin karanlık havasında dağıldı gitti. Şoför tekrar sormaya gerek duymadı, yola saldı arabasını.

Taksinin içi bir miktar soğuk olsa da, üzerindeki kıyafetlerin sırsılıklam ıslaklığından daha çok üşüyen Melisa ısınabilmek için ellerini cebine soktu. Sokmasıyla da gözlerinden tekrar yaşlar aktı. Sol eline değen metalin

soğukluğu yanında ortamın ve üzerindeki insanların ısısının bir önemi kalmamıştı. Kalbi bir kez daha paramparça oldu, demek gerçekten yapmıştı. Buna hala inanmıyordu, inanmak da istemiyordu. Başını öne eğdi, dizlerine dayadığı ellerinin arasına aldı, kapadı gözlerini.

Araba ışıklarda yavaşladı, hemen ardından da durdu. Hem yağmur, hem ışıklar... Hepsi, her şey bir olmuş, onun buralardan uzaklaşmasına mani olmaya çalışıyordu adeta. Melisa, derin bir iç çekti. Pek de nazik olmayan bir hareketle boğazını temizleyen şoför, dikiz aynasından Melisa'ya bakarak: “Herhangi bir müzik tercihiniz var mıdır hanımefendi?” diye sordu. Bu kez bu tümceyi işitmişti Melisa, ama sesler var içerik yoktu. “Efendim, bir şey mi dediniz?” diye karşılık verdi. Uzunca bir süredir devam eden bu yolculukta, müşterisinden yana bir şeyler duyabilmekten memnun gözüken direksiyon başındaki biraz yaşlıca sayılabilecek bu adam, devam etti: “Müzik olarak bir tercihiniz var mı hanımefendi? İsteddiğiniz bir şarkıyı veya radyo istasyonunu açabilirim.”

Arka koltuğun sağ yan tarafında doğruldu kadın, ellerinin içi ile yanaklarını, tersi ile de burnunu sildi. “Farketmez şoför bey,” dedi, “Açık ya da kapalı, hızlı ya da yavaş, kısık ya da yüksek... Farketmez.”

Bu kısa ve karamsar konuşmanın peşisıra, rastgele seçilen radyo istasyonundaki geveze spikerin listesi ile devam ettiler yollarına bir süre daha. Arkadaki yolcusunun aynadaki aksindeki göz yaşlarının tazeliğini farkedene şoför, okulda öğretmeni tarafından zorla susturulmaya çalışılan ancak bir türlü de susmamaya kararlı afacan bir öğrenci edasıyla atıldı: “Kafanızı şişireceğim için en baştan özür dilemeliyim sanırım hanımefendi. Ancak lütfen beni bağışlayın. Bir şeyin ya da bir kimsenin sizi çok ama çok incitmiş olduğuna üzülenek tanıklık etmekteyim.”

Yanaklarını dışarıdaki yağmurdan çok daha fazla sıvıslıkla etmiş olan gözyaşlarını bir kez daha silen Melisa, boş gözlerle şoförün dikiz aynasındaki gözlerine baktı. Direksiyon başında son derece nazik tavır takınan bu ihtiyar adamın ağzından dökülen cümlelere bir anlam verememişti. Hem verse ne olacaktı, lafla peynir gemisi mi yürürdü? Kim ne söylemiş, kim ne düşünmüş ne önemi vardı artık? Bundan sonraki hayatı koca bir hiçti, aslına bakılırsa artık bir hayatı da yoktu ona göre. Yolculuğun son yarım saatinde hep aynı şeyi düşünmeye başlamıştı. Şöfore köprüye sapmasını söyleyecek, köprüdeki trafik duraksadığında da bir fırsatını bulup taksiden inecekti. Sonrası malum; hep filmlerdeki, hep ana haber

bültenlerindeki, hep de gazetelerin üçüncü sayfalarındaki gibi bir son... Başka çıkar yol yoktu bu hikayede. Olması gereken olacaktı. Zihni bunlarla meşgulken, şöforün boş lakırtıları kimin umrundaydı ki?

Dikiz aynasında dalıp gitmişken, şöforün seslenmesi ile tekrar ana dahil oldu: “Hanımefendi, lütfen beni dinleyin. Kendinize bu şansı tanınmalısınız. Üstelik, beni siz çağırdınız.” Melisa şöforün bu son sözlerine çok şaşırılmıştı. Hemen lafa girdi: “Ne? Nasıl? Ben sizi nasıl çağırabilirim? Ben yol kenarında duruyorken sizin kornanızla sizi farkettim.”

Güldü şöfor, 'Keşke bunlar olmasaydı. Keşke geri dönebilsem, her şeyi düzeltebilsem' diyerek hanımefendi. Ben de bu sözleriniz üzerine gelip sizi buldum.”

“N'olur benimle dalga geçmeyin. Çok zor bir gün yaşadım ve hala da yaşıyorum. Lütfen, ama lütfen...” Sözlerini bitirmeden tekrar hıçkırıklara boğuldu Melisa. Şöfor ise gecikmemek istercesine konuşmasını sürdürdü: “Hanımefendi, bu özel bir taksi. Hem de çok özel. Bunları duymak size elbette garip gelecektir, bunun farkındayım. Ama her yolcumuza ilk başta böyle gelmiştir hep, bu konuda kendinizi yalnız hissetmeyiniz.”

“Ben...” dedi Melisa, “Ben...” dedi ama devam edemedi

çünkü yolculuğun en başından beri kibarlığı elden bırakmayan taksi şoförü bu kez kadının sözünü kesti: “Bu taksinin adına dikkat ettiniz mi hiç? Ben yanıt vereyim müsaadeniz ile, 'Hayır', hem de hiç etmediniz. Bakınız, arka kapının açma kollarının hemen yanlarında etiketimiz var. 'Hayal Taksi' yazıyor. Bu taksi, yolcularını hayallerine götürür. Bazen de sizin gibi keşkelerine... Bu taksiyi herkes çağıramaz, yolda göremezsiniz bu aracı mesela hiç bir zaman. Şu anda da bizi kimselerin görmediği gibi. Bu aracı çağırabilmeniz için, o anki dileğinizin gerçekten, ama gerçekten tamamen kalbinizden geçiyor olması gerekli. Demek ki sizin de keşkeleriniz yüreğinizden çıkmış... Ayrıca, bu araca binebilmiş olmak, dileğinizdeki ana veya yere illa ki gidebileceğiniz anlamına da gelmiyor ne yazık ki. Yolculuk sırasındaki halet-i ruhiyeniz de kapıların size açılmasında etkilidir. Görünüşe göre, siz de bu aşamayı geçmiş haldesiniz.”

Melisa araya girdi: “Tamam, hadi diyelim tüm bunlar gerçek ve şu anda bunları gerçekten yaşıyorum. Ama ben bu gün çok kötü şeyler yaşadım, çok kötü şeylere şahit oldum ve çok ama çok kötü bir şey yaptım!” Az evvelki şefkatli ses tonundan hiçbir şey kaybetmemiş gözükten şoför devam etti: “Ben, sadece sizin şoförünüzüm hanımefendi. Benim işim sizi,

şartları sağlayabilmeniz halinde dileğinize götürmek, gerisine ne karışırım ne de benim işimdir.”

“Peki bu dediğiniz nasıl olacak?” diye sordu Melisa sesi titreyerek.

“Siz son açıklamalarımı kabul ettiğinizde derhal başlayacağız efendim. Müsaadenizle başlıyorum. Ve lütfen sonuna kadar beni dikkatlice dinleyin ve lütfen sadece bir kuralı kabul etmeyecekseniz sözümü kesin. Olur mu hanımefendi?”

“E-elbette. Tamam.”

“Peki o halde, kuralları ve açıklamaları sıralıyorum. Birincisi, bu taksi sizin yürekten dileğiniz için geldi ve sadece bu dileğinizi yerine getirecektir; dilek değişir veya vazgeçerseniz taksiye bindiğiniz yerde geri inersiniz. İkincisi, dileğiniz olan şeye ve yere ancak bunlar geçmişte ise gidebilirsiniz, bu taksi asla ve asla geleceğe varmaz. Üçüncüsü, ne kadar geriye gideceğinize bir tek siz karar verebilirsiniz, bu konudaki tek kısıtlama kendi kararlarınızı hür iradeniz ile verebildiğiniz en düşük yaştır. Yani, bebeklik ve erken çocukluk döneminizdeki bir ana gidemezsiniz. Dördüncüsü, dileğinize vardığımızda o anın hemen öncesinde bulacaksınız kendinizi. Taksinın görevi burada bitecek. Bir anlık göz açıp

kapama ile o anı baştan yaşayabilecek konumda bulacaksınız kendinizi. Aslında tüm olay bu. Beşinci, aynı zamanda son ve en önemli kural ise, lütfen burayı dikkatle dinleyin; o anı tekrar yaşamaya başladığımızda neler yaşanacağını kimse bilemez ve dolayısı ile de size garanti edemez. Yani, olayı yine aynı şekilde de, çok ama çok farkı bir şekilde de yaşayabilirsiniz. Ve dahası, bu taksiyi ömrünüz boyunca sadece tek bir kez kullanabilirsiniz. Demek istediğim, ikinci şansınızda işler pek istediğiniz gibi gitmez ise, hayatınızın geri kalanını bu şekilde sürdürmek zorundasınızdır. Beğenmeseniz de, tekrar bu taksiyi çağırma şansınız yoktur.”

Melisa'ya bir ömür gibi gelen az evvelki sıralı tüm bu cümlelerden sonra, şimdi taksinin içerisinde bir sessizlik hakimdi. Başını sağa çevirdi genç kadın, camdaki yansımasına baktı. Daha bu sabah var olan gözlerindeki ışığın yitip gittiğini farketti, içi acıdı. Şimdi ise eline bir şans geçmişti. Tamam, risk vardı, yine aynı şey olabilirdi belki ama ya bambaşka olursaydı? Ya tüm bunları yaşamamış olarak devam edebilseydi hayatına? O an kararını verdi, bu teklifi kabul edecekti. “Tamam, hepsi kabul. Kabul ediyorum, hadi gidelim,” dedi başını aşağı yukarı sallayarak.

“Başüstüne hanımefendi,” dedi şöfor. Elini radyoya uzattı,

frekans ayarı yaptı. Dikiz aynasından Melisa'nın gözlerine bakarak: “Birazdan bir şarkı başlayacak, sizin geçmişinize ait bir şarkı. Gözlerinizi kapatın, şarkıya kulak verin. Hazır olduğunuzda ise gözlerini açın, hepsi bu!” dedi gülümseyerek. Adamın gülümsemesi Melisa'nın içini ısıtmış, onu biraz olsun rahatlatmıştı. Radyodan gelen cızırtıya kulak verdi, hemen ardından yüreğine doğru tanıdık bir melodi esti: 'Hatıralar' çalıyordu şimdi taksinin içinde. “İyi yolculuklar,” dedi şöfor. Gözlerini kapadı Melisa, melodiye bıraktı kendini. Karanlıkta ilk başta her yer ama hemen sonrasında bir sinema perdesi belirdi önünde. Yüreği çırpındı, bugün yaşadığı kötü olaylar akıp geçiyordu peşisıra, hem de siyah beyaz olarak... Gözlerini açacak gibi oldu ama yapmadı, yapmak istemedi. Bu ikinci şansı kaçırmayacaktı! Açmamak için daha da bir sıkı yumdu bu kez gözlerini. Perdedeki görüntüler akmaya devam ediyordu ama sanki giderek de yavaşlıyordu. Aktı, aktı, aktı... En son elinde patlayan silahta durdu... Görüntüler durmuştu ama radyodadaki şarkı bitmiyordu, biteceği de yok gibiydi. Tüm bu büyülü olaylara şahit olmasına rağmen, giderek rahatladığını hissediyordu. Derken perdedeki görüntü titredi ve geriye doğru akmaya başladı. Bu kez de giderek geriye doğru hızlanıyordu, bir yandan da renkleniyordu. Yine aktı, aktı, aktı... Müzik

sustu, perde karardı. “Tamam sanırım, şimdi o andayım. Sanırım geldim,” diye geçirdi içinden. Derin bir nefes aldı, gözlerini açtı. Evet, olmuştu işte. Tıpkı akşamüstündeki gibi, nişanlısının kapısında. Bu sabah, uğruna üniversiteyi yarıda bıraktığı, hatta ailesini bir kalemde sildiği bu adamın onu aldattığını öğrenmişti. İlk başta buna inanmasa da, son zamanlarda Berk'in ona karşı olan ilgisizliği, içini bir kuşkunun kemirmesine çanak tutuyordu. İçindeki bu şüpheye yenik düşmüş, zar zor girmiş olduğu iş yerinden izin vermedikleri için kapıyı vurup çıkmış ve işte, Berk'in kapısına kadar gelmişti. Elini paltosunun sol cebine attı, evet, metal ve soğuk şey oradaydı. Baba ocağını terkederken, ablası Neriman sandıkta duran bu eski tabancayı 'Ne olur ne olmaz, yanında bulunsun çiçeğim.’ diyerek eline tutuşturmuştu. O gün eline değen bu soğuk metale günün birinde ihtiyaç duyacağı, dahası kullanmayı düşünebileceğini aklına dahi getirmezdi. Şimdi ise şu haline şaşırıyordu. O çok sevdiği katilli filmlerdeki adamlar gibiydi, elinde silahı ile kapıda dikiliyordu! “Belki,” dedi. “Belki bu kez şans yüzüme güler de, içeri girdiğimde Berk'i beni bekliyor halde bulurum. N'olur böyle olsun.” diyerek anahtarı ile kapıyı usulca açtı. Yine sabah yapmış olduğu gibi ayakkabılarını kapıda bırakmış, yalınayak dolaşıyordu bir ajan

gibi sessizce. Salona ve mutfağa baktı, yine boştu. Koridorun sonuna süzüldü önceki gibi. “Kahretsin,” dedi fısıldayarak. “Yine banyonun ışığı yanıyor!” Kapını hemen yanına, duvara sırtını dayadı, önceki gibi. Gözlerinden yine aynı yaşlar aktı yanaklarına... Sabahki seslerin aynını işitmektedir yine. Başını öne eğdi, derin bir nefes aldı ve bıraktı. “Olmadı işte, o anı tekrar yaşama şansını elde ettim ama yine aynı şekilde oldu. Zaten ne zaman şansım yaver gitti ki benim? Off!” diye söylendi. Başını iki yana salladı, sağ elini ile alınına vurdu. “N'apıyorum ki ben? Bu ikinci şansımı böyle mi harcayacağım? Çek git kızım buralardan, bırak bu adamı işte!” dedi sağ omzundaki. Tam inanıyordu ki bu kez sol omzundaki söze girdi: “Nereye gideceksin? Okulun yok, bir ailen yok, paran yok, artık bir işin de yok!” Kararsız kalmıştı, koridorun başına baktı, çıkış kapısına. Bir adım atacak oldu ki, banyodan gelen bir sözcük, tüm diğerlerini yarıp gelip düştü kulaklarına; “Aşkım” diyordu. Berk içerdeki kıza “Aşkım” diyordu. Tıpkı her zaman Melisa'ya dediği gibi. Derin bir nefes daha çekti içine, ama bu kez vermedi, tuttu içinde. Bir hışımla açtı banyonun kapısını, tıpkı önceki gibi. Onu karşısında gören Berk ve yanındaki kızın ıslak ve çıplak bedenleri öylece donakaldı, tıpkı önceki gibi. Yüzünden içinde bulunduğu panik

havası rahatlıkla sezilebilen Berk: “Melisa, canım, dinle beni açıklayabilirim. B-biz, biz...” demektedir ki, Melisa elini paltosunun sol cebine attı, tıpkı önceki gibi. Sol cebindeki soğuk metali hissetti, kavradı, çekti aldı oradan ve Berk'in suratına doğrulttu! “Demek önceki gibi yine aynı şekilde olacaktı ha?” diye sordu. Ellerini başının iki yanına kaldırmış olan Berk: “N-ne aynısı Melisa? Ne önceki? Bir hatadır oldu, öncesi yok sonrası da olmayacak! Söz, vallaha bak! Yalvarırım inan bana!” diye ağlamaya başladı.

Bekir'in yalvarışları, yanındaki sarışın kızın çığlıkları arasında yitip gitti. Onu banyonun rengi maviye çalan fayansları dışında işiten olmadı. Melisa burnundan süzülen göz yaşlarını bir kaç kez içine çekmeye çalıştı ama başarılı olamadı. Elinde tuttuğu silahı sıkıca kavradı, parmağı ile tetiği yokladı ve gözlerini kapatarak var gücüyle asıldı. Ama o da ne? Hiç ses gelmedi, silah patlamadı... Banyoda boş silahın sesi yankılandı sadece. Ama, ama nasıl olurdu? Bir öncekinde böyle olmamıştı! Kendini topladı Melisa, bir kez daha bastı tetiğe, yine olmadı. Bir kez daha, bir kez daha bastı ama nafiye. 'Tak, tak, tak...' Yalnızca horozun vurma sesiydi işitilen. Bu kez Bekir topladı kendini, bu fırsattan yararlanmak istedi, sağ eli ile ona doğrultulan silahı kavradı ve tavana doğrulttu.

Melisa'nın ne olduğunu anlamasına izin vermeden diğer eliyle itti onu. Daha saniyeler öncesinde silahı ile ceza kesme gayesi güden bu kadın, geriye doğru sendeledi. Küçük ve çıplak ayakları, banyonun ıslak zemininde durmayı beceremedi, Melisa banyo kapısına sahiplik eden duvara tosladı, silahı ve kendisi ayrı köşelere serildi. Neden sonra gözünü açtı Melisa, başının arkasında bir sızı hissetti önce, ayaklarından başlayan uyuşma yukarı doğru ilerlerken bu sızıyı bastırdı. Bir kez daha açtı gözlerini, banyonun tavanı karşısındaydı. Bekir'in “Hadi, hadi, çabuk ol, hemen çıkmamız lazım buradan!” sözlerinin arasında iki çıplak bedenin hızlı ayak seslerini işitti. Silah tutmakla görevli sol elini başının arkasına götürdü, garip bir ıslaklık hissetti. Eli titreyerek güçlkle açık tuttuğu gözlerinin önüne geldiğinde ise kıpkırmızı kesilmiş haline şahitlik etti. Giderek ağırlaşırken bedeni, tekrar o perde belirli gözlerinin önünde. Titredi ve görüntüleri seyre koyuldu. Hayatıydı gözlerinin önünden geçenler bu kez, hatırlamaya başladığı zamandan bu güne, tek tek... Annesini, babasını, ablası Neriman'ı seçebildi, bir de üniversiteye kayıt gününü... Gülümsedi, iç çekti. İzlemeyi bıraktı perdeyi ve düşündü. Şöforün dediği gibi olmuştu. O anı tekrar yaşamış ancak nasıl sonlanacağını bilememişti. Hele de bu şekilde biteceğini!

Öldürmeye gelmiş, ama sonunda ölümün kenarında kendini bulmuştu. Ama zaten, şöfor konuşmaya başlamadan önce de böyle olmayacak mıydı? Köprüde bitecekti bu iş. Ha öyle ha böyle, ne farkedirdi? Başındaki sızı artık dayanılmaz hale geldi, artık sol elini hissetmiyordu. Demek ki o da görevini yapamamanın verdiği utançtan olsa gerek pes etmişti artık. Her şeyi değiştirebilmek için yolca çıkmıştı ve değiştirmişti de. Tabii sadece Bekir için... “Demek ki benim bir şekilde ölmem gerekiyordu. Çıkılan yolda sapaklar değişse de, varılacak durak değişmiyor anlaşılır.” dedi zihninde kısık sesle konuşarak. Düşünceleri yavaşladı an be an, göz kapakları da giderek ağırlaştı. Tüm gücünü toplayarak gözlerini açtı, tavana son bir kez daha baktı ve o yeşil gözlerini bir daha hiç açmamak üzere sıkıca yumdu.

Yedilik

Bir kitap, yedi bilimkurgu öykü

1. Ademoğlu
2. Algaç Bakıcısı
3. Başlangıç
4. Bay Y
5. Fırsat
6. Frekans
7. Hayal Taksi

